

Kresťanský časopis

manná

Marec 2015 | Číslo 20

Víťazstvo nad strachom

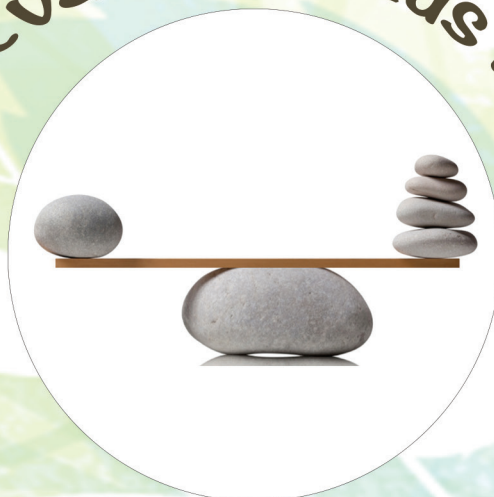
Výchova detí

Keď sa vánok mení na vejavicu

Kvalita verzus kvantita

Je také ťažké žiť život bez Božej prítomnosti
a s raneným srdcom sa pozerať na okolnosti.
Je také ťažké vstať ráno a nemať úsmev na tvári,
ktorý cez teba veľkou láskou žiari.
Je také ťažké žiť život a nevedieť, či sa ráno zobudíš,
či krásy sveta uvidíš.
Keď do Božích rúk ty všetko pridáš,
vtedy za Neho život i ty dáš.
On je živý Boh, potrebuješ Ho i ty dnes,
len si do svojho srdca slová vnes.
Boh túži po tebe v každý čas,
len sa ozvi na Jeho hlas.
Volá i teba k sebe, nech Mu chválu dáš,
lebo i ty v srdci lásku máš.
Vždy, keď tvoje srdce zatúži po láske,
upri oči do neba a uvidíš, že Boh už dnes čaká na teba.

Jasna Gajdošová

Vážení čitatelia,

v rukách držíte ďalšie číslo kresťanského časopisu Manna a som rada, že ste si našli, v tejto príliš uponáhľanej dobe, chvíľku času na rozjímanie o tom, čo je pre každého z nás duchovným pokrmom. Božie slovo je to, čo nás dennodenne posilňuje, povzbudzuje, dáva nádej, ale aj opravuje. V dobe, keď sa zdá, že čas neúprosne beží, akoby zajtrajšok bol o kúsok kratší ako dnešok, nenechajme sa uchvátiť do takzvaného kolobehu života, ktorý nás ako nejaké vozidlo bez vodiča iba vedie kam on chce. Predsa, my vodiča máme. Náš Pán Ježiš je stále s nami a skúsme sa nechať Ním viesť, nie okolnosťami alebo životnými trápeniami, ale žime vierou. V evanjeliu podľa Matúša v šiestej kapitoli nám Pán Ježiš jasne hovorí, aby sme sa nestarali o svoj život, o to, čo budeme jesť, čo budeme piť, ani o svoje telo, čím sa

odejeme, lebo to všetko hľadajú pohania, veď náš nebeský Otec vie, že to všetko potrebujeme. Ale hľadajme najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a to všetko nám bude pridané. „Teda nestarajte sa o zajtrajší deň, lebo zajtrajší deň sa bude starať o svoje veci. Dost' má deň na svojom trápení.“ Bezkompromisne hľadajme Pána Ježiša Krista každý deň, veď v Ňom a len v Ňom máme úplne všetko, čo potrebujeme.

ZODPOVEDNÁ REDAKTORKA

ANNA STRUHÁROVÁ

Kresťanský časopis „Manna“
je štvrťročník a je dostupný zdarma,
financuje sa dobrovoľnými príspevkami.
Obsahuje články, svedectvá, reportáže a oznamy.

Vydáva: „Manna“
Združenie pre propagáciu kresťanských hodnôt
Vychádza štyri razy do roka
a to vmarci, júni, septembri a decembri.

Adresa redakcie:
Manna, Radnička 23, 21472 Kulpín, Srbsko.
E-mail: manna.casopis@gmail.com

Bankový účet: 160-930303-51 Banca Intesa a. d.

Zodpovedná redaktorka: Anna Struhárová
Technický redaktor: Vladislav Širka
Jazyková korektúra a preklad textov: Anna Pintírová
Grafická úprava obálky: Viliam Valentini

Členovia redakcie:
Anna Struhárová, Vladimír Červení,
Vladislav Širka, Anna Pintírová,
Branislav Širka, Pavel Mámojka, Dan Tomášik,
Martin Širka ml., Zuzana Kačanská,
David Mámojka, Robert Mámojka,
Jana Zorjanová, Tatjana Pintírová.

Distribúcia pre Srbsko:
Daniel Pintír, mobil: 064/348-72-49,
e-mail: daniel@neobee.net

Distribúcia pre Slovensko:
Branislav Širka, mobil: +421940728285
e-mail: brankos86@yahoo.com

Prešlo jazykovou korektúrou.
Príprava a tlač: Širkaprint-Padina. Marec 2015.
www.manna.org.rs

OBSAH STRANA

BOH POSKYTUJE POMOC	4
UZDRAVENIE ZHRBENEJ ŽENY	6
PLNÍ VIERY	8
KVALITA VS. KVANTITA	10
ZAPLATENÉ NÁJOMNÉ	12
NÁVRAT K BOHU	14
OTČE NÁŠ	15
VÝCHOVA DETÍ	16
MIMOCHODOM	18
POSADÍ SA AKO TAVIČ	19
STAČÍ IBA OTVORIŤ OČI	19
CEZ ŤAŽKOSTI K RADOSTI	20
KEĎ SA VÁNOK MENÍ NA VEJAVICU	21
VÍŤAZSTVO NAD STRACHOM	22
A SVET ICH NEBOL HODEN	23

Boh poskytne pomoc uprostred zlého

Už predtým, než príde problém a ťažkosť, Boh má riešenie. Už predtým, než príde choroba a nedostatok, Boh má uzdravenie a zaopatrenie.

Žijeme v dobe, ktorú mnohí označujú za čoraz nebezpečnejšiu a celý svet akoby očakával ďalšiu katastrofu, čiže niečo zlé. Práve o tých posledných nebezpečných dňoch svedčí aj Biblia. Ježiš sa zmienil o tom, že budú vojny, hlad, zemetrasenia a pod. Nám predsa radí, aby sme sa vzpriamili a pozdvihli svoje hlavy, lebo sa blíži naše vykúpenie.

Keď je svet pod vplyvom týchto neprajných okolností, nemusíme sa báť. Máme urobiť dve veci: vzpriamiť sa a pozdvihnúť svoje hlavy. Čo to môže znamenať? Vzpriamiť sa

by znamenalo, že musíme pevne stáť na Božom slove a tak si chrániť svoj život od zlého na tomto svete. Pozdvihnúť hlavu by znamenalo, že svoj pohľad uprieme na Boha, ktorý je naša jediná nádej. Žalmista o tom svedčí, keď hovorí, že pozdvihuje svoje oči k horám, odkiaľ mu prichádza pomoc a potom hovorí, že jeho pomoc je od Hospodina, ktorý učinil nebesia i zem. A končí tým, že musíme vedieť a veriť, že sa blíži naše vykúpenie. To, čo potrebujeme mať v tejto dobe, je jedine viera v Boha. Slová adresované Izraelovi sú aktuálne aj v dnešnej

dobe, keď stojíme pri konci vekov: Počuj, Izrael, Hospodin, náš Boh, je jeden Hospodin! To nebolo povedané za účelom dosiahnutia najsprávnejšej teológie, ale na to, aby si uvedomili, že napriek mnohým bohom, ktoré mali národy, existuje len jeden opravdivý Boh, Stvoriteľ neba a zeme. Na nikoho iného sa neoplatí spoľahnúť a nikomu inému sa neoplatí dôverovať. Nikto iný nemôže spasiť. Iba Hospodin je Spasiteľ. Nedokážeš

To, čo potrebujeme mať v tejto dobe, je jedine viera v Boha

nadobudnúť život tým, že Bohu budeš veriť iba polovičato a v ostatných oblastiach života pokračovať svojimi spôsobmi.

Priatelia, prichádzajú časy, keď si každý z nás bude musieť spočítať náklad, či má toľko, aby mohol dostávať svoj dom. (pozri Lukáš 4:28) Mnohí budú zarazení z toho, že skupinové spasenie neexistuje. Nemôžem byť spasený tým, že patrím do zdanlivo najlepšej skupiny. Ježiš sa zmienil o tom, že dvaja budú na poli a jeden bude vzatý a druhý ponechaný. Dvaja budú na posteli a jeden bude vzatý a druhý ponechaný. Ide o tvoj osobný vzťah s Bohom.

Ak Mu veríš, Boh poskytne vykúpenie z nepravnej okolnosti, ktorá na teba doľahne. Neboj sa! On je silný Boh a On sám povedal, že bude tvoj strážca a tvojou tŕňou. On ťa bude chrániť od zlého a zachráni tvoju dušu. (pozri Žalm 121:5) Žalm 34:20 hovorí, že „mnoho zlého prichádza na spravodlivého, ale zo všetkého toho vytrhuje Hospodin“.

Neboj sa! On je silný Boh a On sám povedal, že bude tvoj strážca a tvojou tŕňou

Biblia nám nezasľubuje bezstarostný a bezproblémový život. A realita je taká, že zlé prichádza tak na spravodlivých ako na nespravodlivých. Ba dokonca, tento verš hovorí, že mnoho zlého prichádza na spravodlivého. Možno práve teraz môžeš s tým súhlasiť, že mnoho zlého prichádza do tvojho života. Snažíš sa žiť spravodlivo, ale aj napriek tomu tvoj život nie je bez ťažkostí. V 1. knihe Korintánom

10:13 je napísané, že „Boh je verný, ktorý nás nedá pokúšať nad našu možnosť, ale spôsobí s pokúšením aj východisko z neho, aby sme mohli zniest“. Boh z každého pokúšenia poskytne východisko. Nevie, ako to urobí, ale Mu verím, že to urobí, lebo tak povedal. Doteraz nikdy nesklamal. To nie je niečo, čo som sa dočítal v dobrej knihe, je to moja osobná skúsenosť s Ním. On nikdy nedovolí, aby na teba doľahli

také veľké problémy, ktoré budú pre teba neznesiteľné. A teda ak sú tvoje ťažkosti veľkého rozmeru, raduj sa! Znamená to, že Boh v tebe vidí dostatočne síl, aby si to zvládol. Takže,

Sláva Bohu! Dobrý je Boh! Boh má vždy pripravené východisko z tvojej životnej ťažkosti

mnoho zlého prichádza na spravodlivého, ale všimnime si, čo hovorí Božie slovo. Z niektorého vytrhuje Hospodin? Z menšieho zla vytrhuje Hospodin? Zo všetkého toho vytrhuje Hospodin! Sláva Bohu! Dobrý je Boh! Boh má vždy pripravené východisko z tvojej životnej ťažkosti.

Už predtým, než príde problém a ťažkosť, Boh má riešenie. Už predtým, než príde choroba a nedostatok, Boh má uzdravenie a zaopatrenie. Už predtým, než Abrahám prišiel so svojím synom na vrch obetovať, baránok kliesnil svoju cestu k vrchu, kde sa odohrala udalosť. Stačilo, keď Abrahám pozdvihol svoje oči, aby videl Božie vyriešenie.

Chcem ťa povzbudiť. Ver Bohu! Očakávaj na Neho! On ťa nikdy nesklame. Ľudia sklamú a budú neverní, ale Boh zostáva verný. Boh poskytne pomoc uprostred zlého.

Ján Lacko

Uzdravenie zhrbenej ženy

Boh hovorí k ženám, aby boli oslobodené a uvoľnené splniť Bohom daný účel v ich živote a v kráľovstve Božom.

Ev. Lukáša 13:10-17

Dôstojnosť ženy a jej povolanie, hoci boli stále predmetom ľudského a kresťanského uvažovania, nadobudli v posledných rokoch zvláštnu dôležitosť. Ženy sú neustále pod tlakom, že musia byť dobrou matkou, manželkou, domácou, pracovníčkou a budovateľkou úspešnej kariéry, aktívnou účastníčkou bohoslužieb a ešte mnoho iného. Je to veľká záťaž pre ženy. Osobne verím, že je toto obdobie, keď Boh hovorí definitívne k ženám, aby boli oslobodené a uvoľnené splniť Bohom daný účel v ich živote a v kráľovstve Božom. Verím, že je veľmi dôležité, aby sa ženám uľavilo v ich duchu a

je veľmi dôležité, aby sa ženám uľavilo v ich duchu a aby boli uzdravené a tak dovolili Bohu viac vstúpiť do ich života

aby boli uzdravené a tak dovolili Bohu viac vstúpiť do ich života na jeden lepší spôsob. Väčšinu členov kresťanských cirkví predstavujú ženy, ale mnoho žien v cirkvách nevníma Krista ako odpoveď na svoje dilemy. Ony prichádzajú do cirkvi, milujú Pána, chcú byť a zostať spasené, ale predsa nevidia Krista ako odpoveď na svoje praktické potreby a

dilemy. My ľudia sme všeobecne takí, že oddeľujeme svoje osobné životy od duchovného života, a pri tom vnímame Pána Ježiša, že je odpoveď na náš duchovný spôsob života, a nepripúšťame si, že je On odpoveďou na všetky životné problémy.

Ježišovo uzdravenie ženy, ktorá 18 rokov trpela „*duchom neduživosti*“ a bola zhrbená, sa odohralo v ktorejkoľvek synagóge v sobotu, v posvätný siedmy deň Židov. Evanjelista Lukáš poznal grécku filozofiu a literatúru. Vedel, že u Grékov je obraz človeka určený ideálom a to dokonalosťou, harmóniou krásy a dobra v človeku, a že choroba je obmedzením ľudskej dôstojnosti. Uzdravenie však túto dôstojnosť znova buduje. Typickým pre toto grécke chápanie uzdravenia sa javí v príbehu uzdravenia zhrbenej ženy, o ktorom podáva správu len Lukáš. Pán Ježiš ženu narovnáva a opäť jej vracia jej dôstojnosť. Nielenže sa žena stala uzdravenou a dokonalou, ale ona tiež chváli Boha. Znova sa spája s Bohom a je pre neho otvorená, zatiaľ čo ako predtým zhrbená, stratila nielen vzťah k ľuďom, ale aj k Bohu. Každá choroba poškodzuje našu úplnosť a náš vzťah k Bohu. Hrbí nás a oddeľuje od Boha. Vidíme len seba samých a svoju biedu. Uzdravenie by znamenalo, že sme opäť narovnaní.

Uzdravenie neznamená vždy, že naša choroba momentálne zmizne. Môže spočívať aj v tom, že vo svojej chorobe, a napriek svojej chorobe, objavíme svoju dôstojnosť a chorobu budeme znášať statočne. Túto ženu Pán Ježiš úplne uzdravil, narovnal a uvoľnil záťaž minulosti. Úplne ju oslobodil pút satana a rozviazal v nej potenciál,

Jedine tak silná túžba a potreba po Bohu, ktorá dokáže prekonať prekonateľné prekážky, prinesie inak neprekonateľnú zmenu do života

ktorý v nej satan zviazal. Kvôli svojej telesnej obmedzenosti sa nemohla ľahko dostať k Ježišovi. Mnohí z nás sme možno nie tak obmedzení ako čo bola táto žena, no iste máme v živote obmedzujúce okolnosti, ktoré nám prekážajú sa naplno vyjadriť, resp. naplno žiť život Bohom určený. Pán Ježiš sa mohol priblížiť k tejto žene, ale namiesto toho on ju povolal, aby prišla k nemu. Týmto gestom Pán Ježiš chce, aby ona (vrátane všetkých nás) prejavila záujem o Neho do toľkej miery, aby prekonala všetky prekážky, ktoré jej stoja v ceste. On chce, aby ona mala pozitívny prielom a dostala sa k Nemu. Prečo? Pretože Boh je jej vysloboditeľom a uzdraviteľom. Jedine tak silná túžba a potreba po Bohu, ktorá dokáže prekonať prekonateľné prekážky, prinesie inak neprekonateľnú zmenu do života. Ježiš bol jediný, čo naozaj poznal chorobu tejto ženy. On jej jediný povedal pravdu o nej samej. On jediný videl jej cenu a hodnotu, že je ako osoba veľmi dôležitá.

On jej povedal: Žena, si oslobodená od svojej nevládnosti. Utrpenie, následok dedičného hriechu, dostáva nový zmysel: stáva sa účasťou na Ježišovom spasiteľnom diele.

Niekedy tie ženy, s ktorými sa Ježiš stretal a ktoré od neho dostali mimoriadnej milosti, sprevádzali ho na cestách, keď v sprievode apoštolov navštevoval mestečká a dediny, kde hlásal zvesť o Božom kráľovstve; a tie ženy im vypomáhali zo svojich prostriedkov. Evanjelium podáva správu o Jane, manželke Herodesovho správcu, Zuzane a „mnohých iných“ (Lk 8,3).

V celom Ježišovom učení a v Jeho zaobchádzaní s ľuďmi nenájdeme nič, čo by poukazovalo na podradenosť ženy, príznačnú pre jeho dobu. Naopak, jeho slová a skutky vždy vyjadrujú úctu, ktorá patrí žene. Zhrbenú ženu nazýva „Abrahámovou dcérou“ (Lk 13,16), kým v celej Biblii sa iba mužom

dáva prídome „syn Abrahámov“. Cestou na Golgotu Ježiš oslovil ženy: „Dcéry jeruzalemské, neplačte nado mnou“ (Lk 23,28). Tento trend vyjadrovať sa o ženách a sa im prihovárať, ako aj zaobchádzať s nimi, je zjavnou „novinkou“ vo vtedy zaužívaných zvykoch.

Všetko, čo Boh urobí pre muža, urobí aj pre ženu. Ježiš nazval zhrbenú ženu „Abrahámovou dcérou“. Abrahám bol otec viery. Ona možno bola dlhé roky trápená duchom nevládnosti, ale bola predsa Abrahámová dcéra. Stav, v ktorom sa nachádzaš neanuluje tvoje postavenie alebo pozíciu, ktorú máš v Kristovi. A ak ešte nie si v Kristovi, tak Ho prijmi a staň sa jeho dcérou alebo synom skrze vieru. Pavel hovorí Galatánom 3:29: „A ak ste v Kristovi, ste Abrahámové pokolenie a podľa prislúbenia dedičmi“. Musíme pochopiť, že Boh sa bude pohybovať v našom živote vzhľadom na našu vieru. Boh chce, aby naša viera bola v Ňom, aby sa vyvíjala a aby bola aktívna. Bez ohľadu na tvoju minulosť, Boh si vždy uctí vieru. Ty sa môžeš pohybovať v živote s dôstojnosťou, pretože nezaváži to, čo si ľudia myslia o tebe, alebo čo ty hovoríš o sebe, ale to, čo Boh hovorí a myslí o tebe. Tieto fakty tvoria

Kristus je naša sloboda a uzdravenie

veľmi jasný obraz. Kristus je ten, ktorý „vie, čo je v človeku“ (porov. Jn 2,25), v mužovi a v žene. Pozná dôstojnosť človeka a jeho hodnotu pred Bohom. On sám, Ježiš Kristus, je definitívnym potvrdením tejto hodnoty. Všetko, čo hovorí a čo koná, sa s konečnou platnosťou uskutočňuje v tajomstve vykúpenia. Ježišov postoj voči ženám, s ktorými sa stretá na cestách svojej mesiášskej služby, je odrazom večného úmyslu Boha, ktorý každú z nich stvoril a v Kristovi si každú z nich vyvolil a zamiloval (porov. Ef 1,1-5). Teda každá je tým „jediným tvorom, ktorého Boh chcel pre neho samého“. Každá už na „počiatku“ dostáva dôstojnosť osoby práve ako žena. Viera je jediná vec na svete, ak to tak môžeme povedať, kde sú vyrovnané možnosti. Každý môže prísť ku Kristovi, a pritom si byť istý, že nebude odmietnutý. Ak sa opovážiš veriť, zistíš, že sa stávaš dedičom Božieho prislúbenia v Kristovi, zmôžeš sa a budeš pokračovať ďalej a prežívať prielom, a budeš uvoľnená/ý. Potom ten potenciál, ktorý tam v tebe rokami čumel a bol poviazaný, opravdu bude uvoľnený. A tým aj tvoj život, ktorý budeš naplno žiť. Kristus je naša sloboda a uzdravenie.

Jaroslav Andrášik

Plní viery a Svätého Ducha

„Teda hľad'te, jako by ste sa správne chovali, nie ako nemúdri, ale jako múdri, vykupujúc si čas, lebo dni sú zlé. Preto nebud'te nerozumní, ale rozumejúci, čo je vôľa Pánova. A neopíjajte sa vínom, v ktorom je prostopaš, ale bud'te plnení Duchom.“

Koncom 7. a začiatkom 6. storočia p.n.l, na území južného Talianska a v blízkosti mesta Neapol, založené bolo kmeňom Oskov mesto Pompeje. Jeho prví obyvatelia boli Etruskovia a neskoršie aj Gréci, ktorí z neho vytvorili moderné obchodné mesto.

V poslednom storočí starého letopočtu mesto je pod vplyvom Rimanov. Mesto sa pre svoju nádhernú polohu, krásne okolie a blízkosť

Život v meste prebiehal bežným spôsobom, všetci obyvatelia boli príliš zamilovaní do pohodlia a spôsobu života

mora stáva známym rekreačným strediskom, ktoré ponúkalo obyvateľom a návštevníkom bohatý rekreačný program s mnohými telesnými pôžitkami, ktoré sa hodia aj do súčasnosti. Boli tam termálne kúpele, posilňovne, otvorené a zatvorené bazény, verejné ustanovizne, nákupné centrá a obchody plné tovaru z celého sveta. Vôbec život v tom meste bol veľmi prajný a pohodlný a lákavý pre mnohých veľmožov v tom čase. Biblickým jazykom by sa to mohlo povedať: Jedli, pili, ženili sa a vydávali.

V blízkosti mesta sa vypínal peknými rastlinami a stromami obrastený kopec, Vezuv, údajne už dávno nečinná sopka. Život v meste prebiehal bežným spôsobom, všetci obyvatelia boli príliš zamilovaní do pohodlia a spôsobu života. A to až natol'ko, že im ani zemetrasenie v roku 62 po Kristovi neprekazilo, aby sa hneď dali do obnovenia mesta. A všetko pokračovalo ďalej v zvýraznenej sebaistote. No po 17-tich rokoch, presnejšie 24. augusta roku 79, sa v jednom okamihu všetko zmenilo. Toho dňa, okolo poludnia, počul sa silný hukot zvnútra Zeme. Zem sa začala triasť, morské vlny sa dvíhali. Ani vtedy ešte

ľudia celkom netušili, čo ich čaká. Zrazu sa z toho spanilého Vezuva zjavil obrovský plameň, ktorý ako blesk šľahol do výšky. Potom vyšiel čierny oblak popola, nebo sa úplne zatmelo a na celé to okolie v priemere okolo 70 kilometrov začali sa sypať kamene, popol a horúci prach. Z krátera vychádzalo veľké množstvo plynu, ktorým sa ľudia udusili. Budovy sa rútili pod tlakom kameňov a žeravá láva tiekla ulicami. Trvalo to celé tri dni a potom všetko utíchlo. Vezuv tak pochoval mesto Pompeje pod vrstvu lávy a kameňov. Celé to okolie bolo pokryté kameňom a popolom vo výške 6 metrov a viac. Mesto Pompeje a ešte dve ďalšie mestá v tom okolí zmizli. Ani sa nevedelo o nich až do 16. storočia, keď boli náhodou objavené po určitých vykopávkach. Dnes ešte stále nie je celkom objavené archeologické nálezisko ako svedectvo o strašnom súde, ktorý v okamihu zmenil život ľudí a ich plány.

Peter apoštol vo svojom druhom liste povzbudzuje veriacich v budovaní kresťanských cností, upomína a varuje na príchod falošných prorokov a učiteľov, ako aj na posmievačov, ktorí nebudú dbať na to, čo hovorí Písmo. Pripomínajúc najprv o tom, ako Boh skoncoval s hriechom predpotopného sveta

Príde súd na celý svet v deň Pánov, a to v okamihu

tak, že potopou zahladil život na zemi. Prorockým slovom podáva správu, čo sa stane s týmto svetom a hovorí: „A terajšie nebesia i zem sú odložené tým istým slovom a opatrujú sa pre oheň v deň súdu a zatratenia bezbožných ľudí. Ale to jedno, milovaní, nech nie je skryté pred vami, že jeden deň je u Pána jako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň. Neodkladá Pán váhajúc so zaslúbením, ako ho niektorí majú za takého, ktorý váha a odkladá; ale zhovieva vzhľadom na nás, pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby

všetci prišli ku pokániu. Ale príjde deň Pánov ako zlodej v noci, v ktorý pominú nebesia s rachotom, a živly, rozpalené ohňom, sa rozplynú, a zem i diela, ktoré sú na nej, zhoria“ (2.Pet 3:7-10). Ako je isté, že prišiel deň súdu na mestá Sodomu a Gomoru, alebo na mesto Pompeje a okolie, tak je isté, že

**Nech sa nikto nechváli tým, čo má,
čo vie, alebo čo môže,
ale nech sa chváli s tým, že ma pozná**

príde súd na celý svet v deň Pánov, a to v okamihu. Peter pokračuje s otázkou: „Keď sa to teda všetko tak rozplýva, akí musíte vy byť v svätom obcovaní a v pobožnosti?“ Ale v nasledovných slovách akoby nám chcel ešte zdôrazniť skôr, než sa pokúsime dať odpoveď: „Vy, ktorí to očakávate, vedzte, že to všetko naozaj príde na tento svet.“ Ako by nám chcel povedať: neberte si tieto veci na ľahkú váhu.

Peter, ktorý bol vždy taký rýchly odpovedať na Ježišove otázky dostal zjavenie o tom, kto je Ježiš a bol pomenovaný skalou zjavenia, na ktorej je budovaná cirkev. Avšak onedlho jeho horlivé, nepremyslené odpovede Pán musel pokarhať a odhaliť mu jeho pravé postoje. Áno, Peter, ktorý bol hotový dať svoj život pre Ježiša o chvíľu trikrát zaprel Pána, že ho nepozná. Možno by sme sa ho mohli opýtať: Peter, ako si to mohol urobiť? Predsa si videl všetko, čo Ježiš konal, bol si tam, keď nasýtil päťtisícový zástup s dvomi rybami a piatimi chlebmami, keď vzkriesil Lazára a zdvihol Jairovu dcéru, bol si s ním na hore premenenia. No Peter sa teraz pýta teba a mňa: Akí musíte vy byť vo svojej pobožnosti? Alebo, s čím vy dočkáte Pánov deň?

Jeden bohatý mládenec prišiel k Ježišovi s otázkou čo má robiť, aby mal večný život. „Prikázania vieš?“ - odpovedal Ježiš otázkou. „Nezabiješ, nezosmilníš, neukradneš, cti si svojho otca a svoju mat', všetko som to zachoval.“ - odpovedal mládenec. „Ale čo mi ešte chýba?“ - pýtal sa. A Ježiš mu odhalil ozajstný stav jeho srdca. „Id', predaj všetko, rozdel' chudobným a potom nasleduj mňa.“ Mládenec sa zarmútil a odišiel. Mal toľko dobrých vlastností a zvykov a predsa minul to najdôležitejšie. Dnes je mnoho kresťanov, ktorí sa snažia byť láskaví, snažia sa porozumieť, zachovávať dobré zvyky a uplatňovať svoje prirodzené schopnosti, čo sú v podstate dobré veci. Keď Peter s apoštolmi zvolil v Jeruzaleme siedmich mužov za diakonov, Písmo hovorí, že boli plní viery a Svätého Ducha. Iba predpokladám, že mali mnoho dobrých vlastností a zvykov, ale o tom nepíše. Kvalifikovalo ich toto: plní viery a Svätého Ducha. Pán skrze Jeremiáša povedal: Nech sa nikto nechváli tým, čo má, čo vie, alebo čo môže, ale nech

sa chváli s tým, že ma pozná. Bohatstvo vytvára pohodlie, pohodlie vytvára ľahostajnosť a ona zase ospalosť a minútie cieľa.

Bol v Jeruzaleme sviatok stanov, keď všetci Židia si urobili stany, doniesli si pokrmov a nápojov, hodovali a radovali sa tak sedem dní. A práve v posledný, siedmy deň toho sviatku, prišiel Ježiš a začal volať: „Ak niekto žízni, nech príjde ku mne a pije!“ Akoby chcel Ježiš povedať: Ľudia, sedem dní hodujete, veselíte sa a radujete, ale keď sa to skončí pôjdete ďalej po svojich vlastných cestách. Ale ja vás volám, pod'ťe ku mne a voda, ktorú vám ja dám sa premení v prameň vyvierajúci do večného života.

Skôr ako bol Ježiš po vzkriesení vychvátený do oblakov, učeníci chceli vedieť, v ktorom čase obnoví Izraelovi kráľovstvo. Zaujímalo ich to nie kvôli duchovnému poznaniu, ale kvôli tuzemským záujmom (nezabudnime, že to boli ľudia, ktorí sa dohadovali o tom, kto bude kým v Ježišovom kráľovstve). No Ježiš im odpovedal: „To nie je vašou vecou zvedieť časy alebo jednotlivé doby, ktoré si Otec uložil vo svojej vlastnej moci, ale prijmete moc Svätého Ducha, ktorý príjde na vás, a budete mi svedkami i v Jeruzaleme i po celom Judsku i v Samárii a tak až do poslednej končiny zeme.“

**Nedovoľme si byť oklamaní správami
o nejakom pohodlí, ktoré ponúka
súčasný svet, ale bud'me plní viery a
Svätého Ducha**

Ježiš im ešte predtým hovoril, že je lepšie, aby on odišiel, lebo im pošle Svätého Ducha, ktorý ich bude uvádzať do každej pravdy, pripomínať im Jeho slová. Práve Duch Svätý nám pomáha porozumieť Písmu a časom, v ktorých žijeme, učí nás cez pomazanie a vedie k činnosti. Preto, keď vierou poznáme, že sa to, o čom Peter píše, stane s týmto svetom, nedovoľme si byť oklamaní správami o nejakom pohodlí, ktoré ponúka súčasný svet, ale bud'me plní viery a Svätého Ducha. Ako čo Pavel apoštol píše v liste Efezským 5:15-18 „Teda hľad'ťe, jako by ste sa správne chovali, nie ako nemúdri, ale jako múdri, vykupujúc si čas, lebo dni sú zlé. Preto nebud'ťe nerozumní, ale rozumejúci, čo je vôľa Pánova. A neopíjajte sa vínom, v ktorom je prostopaš, ale bud'ťe plnení Duchom.“ Petrova otázka znie: „Keď sa to teda všetko tak rozplýva, akí musíte vy byť v svätom obcovaní a v pobožnosti?“ Odpoveď je jednoduchá. Plní viery a Svätého Ducha. Amen

Ján Soják

KVALITA verzus KVANTITA

Podľa našej ľudskej logiky je viac to, čo je kvantitatívne viac, ale nie tak u Boha.

Kvalita alebo akosť je súhrn (najmä charakteristických) vlastností niečoho alebo niekoho a odpovedá na otázku „aký je?“. Kvalita je stupeň splnenia požiadaviek, schopnosť výrobku alebo služby uspokojiť všetky očakávania zákazníka.

Kvantita odpovedá na otázku „koľko?“. Kvality sú zvyčajne priamo dostupné zmyslovému poznaniu, a kvantitu treba zisťovať meraním. V dôsledku toho však kvality závisia na úsudku a schopnostiach pozorovateľa, a kvantitatívne údaje možno zvyčajne overiť a sú objektívnejšie.

Analýza kvality alebo kvantity môže byť urobená takmer na všetkom. Kvalita a kvantita nie sú si vzájomnými „konkurentmi“. Nie je pravidlo, že ak je niečo kvalitné, jeho výskyt je v obmedzenom počte,

Boh robí a stvára kvalitné veci, pretože také má rád

alebo naopak, ak sa niečo vyskytuje vo veľkej miere, neznamená to, že je nekvalitné. Poznávaním nedávnej histórie dozvedáme sa o výrobkoch, ktoré mali značne lepšiu kvalitu ako sú výrobky v súčasnosti. Pozorovaním takýchto údajov, všimame si, že sa v súčasnom svete priemysel čoraz viac zameriava na kvantitu, zanedbávajúc pritom kvalitu.

Čítaním Biblie od začiatku, vynorí sa príbeh o stvorení sveta. Boh, ktorý je dokonalý po každej stránke, svojím Slovom stvoril dokonalý svet. Všetko, čo stvoril v Edene, bolo dokonalé. Na konci každého dňa, ktorých bolo šesť, Boh konštatoval, že to, čo v danom dni stvoril, bolo dobré. Čítajúc o rôznych situáciách, prípadoch a dianiach v Biblii, prídeme do záveru, že Boh robí a stvára kvalitné veci, pretože také má rád a svojím dokonalým Slovom učí nás ľudí, aby sme aj my robili a mali radi kvalitné veci. Keď o tomto premýšľame, musíme zobrať do úvahy slovo, ktoré je zapísané v Iziášovi 55:8-9, že Božie myšlienky nie sú našimi myšlienkami a jeho cesty nie sú naše cesty.

Preto sa možno prekvapíme, ako Boh v určitých situáciách ohodnotil čo je dobré, čiže kvalitné a čo nie je kvalitné.

ŠTEDROŠŤ A OCHOTA ACHAJCOV

Pozrime najprv časti textu zapísané v 2. Korintským 9:1-7, „*Lebo o službe, ktorá sa koná svätým, mi je zbytočné vám písať, lebo znám vašu ochotu, ktorou sa za vás chválím Macedóncom, že Achaja je pripravená od laňajška, a z vás pošlá horlivosť popudila mnohých... Ale to vedieť, že ten, kto skúpo seje, bude skúpo i žať; a ten, kto seje pri požehnaní, bude pri požehnaní i žať. Jeden každý tak, ako si umienil v srdci, nie zo zármutku alebo z prinútenia, lebo ochotného darcu miluje Bôh.*“

Apoštol Pavel skúsil ochotu a horlivosť Achajcov a chválil ich Macedóncom svedčiac o tom, že ich ochota a horlivosť popudila mnohých k podobným skutkom. Zároveň so slovami chvály v liste oboznamuje Macedóncov, že dôvod, prečo poslal bratov vopred je ten, aby sa pripravili a neboli zahanbení v tejto veci, a aby bolo toto požehnanie skutočným požehnaním a nie lakomstvom. Varujú ich, že ako človek seje tak bude i žať, a nakoniec ich podopiera slovom, že

Podľa našej ľudskej logiky je viac to, čo je kvantitatívne viac, ale nie u Boha

ochotného darcu miluje Boh. Vidíme tu, že Pavel nezdôrazňuje kvantitu, čiže koľko toho požehnanie bude, ale kvalitu: Aké bude srdce Macedóncov, keď budú odovzdávať to požehnanie. Pritom ich podopiera, aby to bolo aj tentokrát štedro a s ochotou. Bola to štedrosť a ochota Achajcov, pre ktorú boli ich skutky ohodnotené ako kvalitné a pre ktoré boli príkladom mnohým.

CHUDOBNÁ VDOVA A DVA HALIERE

Keď ide o dávanie, pozrime sa ešte na dej o chudobnej vdove zapísaný v Ev. Marka 12:41-44, „A Ježiš sadnúc

si naproti chrámovej pokladnici díval sa, jako hádzal zástup kovové peniaze do pokladnice. A mnohí bohatí hodili mnoho. A prišla jedna chudobná vdova a hodila dva haliere, čo je štvrtinou groša. Vtedy si privolať svojich učeníkov a povedal im: Ameň vám hovorím, že táto chudobná vdova hodila viac ako všetci, ktorí hádzali do pokladnice. Lebo všetci hodili z toho, čo im zvyšovalo, ale ona zo svojho nedostatku hodila všetko, čo mala, všetko svoje živobytie.”

Chudobná vdova, podobne ako Achajci, hádže do pokladnice štedro a nazdám sa, že aj ochotne, lebo hodila zo svojho nedostatku všetko svoje živobytie. Teraz sa zastavme v rozmyšľaní a predstavme si, že naproti chrámovej pokladnici sedíme my namiesto Ježiša. Aká je šanca, že by sme pochopili, že vdova dala viac ako všetci bohatí, ktorí hádzali mnoho? Podľa našej ľudskej logiky je viac to, čo je kvantitatívne viac, ale nie u Boha. V tomto prípade bola zvýraznená kvalita a stav srdca chudobnej vdovy, nie kvantita, čiže

Bohu nezáleží na kvantite, ale na kvalite

množstvo peňazí. Čo aj Ježiš potvrdil. Nevysvetlime si to však nesprávne, že dva haliere dané s vierou stačia. Vysvetlime si to tak, že dobrý skutok z nesprávneho motívu nestačí.

300 IZRAELCOV ZVÍTĀZILI NAD NESČÍTATEĽNÝM MNOŽSTVOM MADIANOV

Dobrym príkladom, kde sa zreteľne vidí rozdiel medzi kvalitou a kvantitou, je boj Izraelcov proti Madianom pod vedením Gedeona. O tomto sa píše v knihe Sudcom v 7. kapitole. Súhrn bojovníkov, ktorí vyšiel do boja, bol 32.000. Rozložili si tábor pri studni Charoda. Tam Hospodin oslovil Gedeona a povedal mu, že je primnoho ľudu, ktorý vyšiel do boja a aby po boji nepovedal vo svojej pýche, že svojou silou porazili Madianov, Hospodin povedal Gedeonovi nech vyberie kto pôjde do boja. Povedal mu nech vyhlási v tábore, že kto sa bojí ísť do boja, nech sa vráti späť.

Strach je protikladom viery. Keď človek verí Bohu a nejde do boja svojou silou, ale Božím Duchom, vtedy stačí jeden kameňok a Goliáš je porazený. Pre kvalitné skutky je potrebná viera.

22.000 mužov odišlo preč, 10.000 zostalo a Hospodin znovu oslovil Gedeona a hovoril mu, že je ešte primnoho ľudu, a teda nech ich zavedie k vode, a tam skúsi kto má požadovanú kvalitu ísť do boja. A tak sa zastavilo 10.000 mužov, ktorí sa nebáli, pri vode

a Hospodin povedal, aby Gedeon oddelil každého, kto bude rukou prinášať vodu k ústam a tak piť, od tých, ktorí sa zohnú tvárou k vode a budú piť vodu ako ju zvykne piť pes. Obrazne tu vidíme skupinu ľudí, ktorí nedbajú na okolnosti a zohnú sa piť vodu bez toho, aby sa starali, či sú v nebezpečenstve od nepriateľa. Nedbajú ani o svoj život, ani o život svojich bratov. Hlavným cieľom je uspokojiť telesné potreby (v tomto prípade smäd). Pokým druhá skupina opatrne pije vodu zo svojich rúk a zároveň pozoruje, čo sa deje vôkol nich a teda stará sa, tak o svoj život ako o život svojich bratov.

Po tejto skúške počet mužov sa zmenšil na 300. Tí pôjdu do boja. Nebolo by na tom nič zvláštneho, čo by ukázalo, že Boh má radšej kvalitu ako kvantitu, keď by Madianov nebolo „sťa kobyliiek, čo do možstva a ich veľbludom nebolo počtu, lebo ich bolo jako piesku na brehu mora“. (pozri Sudcom 7:12) Čítajúc tento dej do

konca, vidíme, že 300 Izraelcov zvíťazilo nad nesčítateľným množstvom Madianov, a to silou živého Boha. Bohu nezáleží na kvantite, ale na kvalite.

V Novej zmluve Ježiš ukazuje vo svojom učení na veci, ktoré človekovi dajú hodnotu a žiadanú kvalitu, potrebnú, aby ho Boh mohol použiť na svoju slávu a nakoniec z milosti darovať večný život. V Ev. Matúša 5:13-16 Ježiš pripodobňuje ľudí

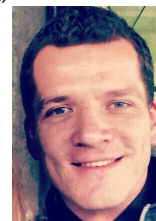
k soli a svetlu. Vysvetľuje to, že sme solou zeme a to, že soľ má svoju kvalitu a použiteľná je ak nestratí slaň. Keď stratí slaň, je nepoužiteľná. Podobne učí aj o svetle, že slúži len vtedy, keď je postavené na miesto, aby osvietilo dom. Ježiš končí toto vyučovanie so slovami, „aby tak svietilo naše svetlo pred ľuďmi, aby videli naše dobré skutky a oslavovali nášho Otca, ktorý je v nebesiach“.

Z uvedených príkladov, ktorých je ešte mnoho, môžeme vidieť, že Božie ohodnotenie kvality je odlišné od ľudského. Tiež je zrejme, že Bohu je dôležitejšia kvalita ako kvantita.

„Lebo sa zjavila milosť Božia, spasiteľná všetkým ľuďom, ktorá nás vyučuje, aby sme sa odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a aby sme rozumne a spravodlivo a pobožne žili na tomto svete očakávajúc blahoslavenú nádej a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista, ktorý dal sám seba za nás, aby si nás vykúpil od každej nepravosti a očistil sebe ľud zvláštny, horlivý dobrých skutkov.“

Títovi 2:11-13

Martin Širka ml.

ZAPLATENÉ NÁJOMNÉ

Jedného večera, uprostred evanjelizačnej kampane, prišla za mnou jedna žena, držiac veľký papier. V ten večer bolo na stretnutí takmer dvetisíc ľudí a všetci prijali požehnanie, okrem tejto ženy. Plakala tak zúfalo, že sa zdalo, ako by sa jej bolesť prenášala na všetkých prítomných.

„Brat Schambach,“ povedala, „dnes večer ma vykopnú z bytu. Už štyri mesiace meškám s výplatou nájomného. Tunajšie požiadavka na vystávanie. Zajtra ráno o desiatej budem na ulici, spolu so všetkým svojím majetkom!“

Keď som to počul, zoskočil som z javiska a vykrikoval: „Žena, diabol je klamár! Neskončíš na ulici. Ty si Božím dieťaťom!“ „A požiadavka na vystávanie?“

Vzal som papier z jej ruky, roztrhal som ho a hodil dolu pod tribúnu.

„Práve v tom je problém – držíš svoj pohľad na okolnostiach. Ak budeš pokračovať hľadieť iba na okolnosti, nebudeš mať vieru. Musíš začať hľadieť do Biblie.“

„A môj Boh naplní každú vašu potrebu podľa svojho bohatstva v sláve, v Kristu Ježišovi“ (Filipským 4: 19).

Nemocní ľudia nedokážu prijať uzdravenie, pretože svoj pohľad vždy upierajú na chorobu. Čím dlhšie sa na ňu dívajú, tým horšie sa cítia. Boh chce, aby sme svoj pohľad upierali na Jeho Slovo. Vynaložil som všetko svoje úsilie, aby som potešil tú zúfalú ženu, no ona aj ďalej plakala bez útechy. „Brat Schambach,“ pokračovala, „spolu so mnou žije moja slepá matka. Po celý tento čas mám pred očami obraz matky, ktorá sedí na chodníku, vykopnutá na ulicu.“ Už som to nevydržal a vykrikoval som: „Buď ticho! Teraz ma budeš musieť vypočuť!“ (Predpokladám, že toto je dôvod, prečo už viac nie som pastorom.) „Diabol ťa nevykopne na ulicu. Posad' sa do prvej rady a počúvaj, kým kážem!“

Nikdy predtým som nevidel osobu, ktorá bola väčšmi strápená ako táto žena. Mal som prichystanú kázeň, ale som ju nekázal. Ostatní ľudia zostali bokom, zastal som si pred tú ženu a kázal som jej celú hodinu. Potrebovala to. Neurobil som zbierku, kým som neskončil svoju kázeň. Na konci som sa pozrel do jej očí a povedal som jej: „Teraz vykonáme zbierku.“ Málo chýbalo, aby omdlela.

Pohľadom strelila po mne a zahundrala: „Potrebujem tie peniaze.“

„Viem,“ odpovedal som. „Kde máš peňaženku?“

„Ale peniaze...“

Vedel som, že peniaze potrebuje. Som pozorným poslucháčom. Vedel som, že už štyri mesiace mešká s výplatou nájomného. Počul som, keď povedala: „Dala som majiteľovi päťdesiat dolárov, ale mi ich vrátil späť, lebo to nebolo ani len sčasti dostatočné na zaplatenie dlhu.“

Znova som sa ju opýtal: „Kde máš peňaženku?“

„V matkinej taške,“ odpovedala. Matka bola tiež prítomná.

„Prines ju!“ rozkázal som. „Dnes večer dáš niečo Bohu.“

Vtedy sa rozhnevala. Ľahko pochopíš, keď sa ľudia rozhnevajú. Napriek tomu, bol som láskavý, vediac, že keď sa všetko skončí, bude sa veľmi radovať. Ukazoval som jej cestu záchranu, ale ona to nechápala.

„Nemám veľa času,“ zdôraznil som, „už je dvadsiata druhá hodina. Za dvanásť hodín vyhadzovači zaklopú na tvoje dvere. Preto urob to, čo ti hovorím!“

Mohol som vziať peniaze z cirkevnej pokladne a darovať jej, ale potom by dlhovala Bohu, pretože to sú Jeho peniaze. Myslel som si: „Prečo by som nepoužil svoju vieru a umožnil jej prijať požehnanie? Keď ju Boh požehná finančne, dá desiatok do cirkvi a všetci budú požehnaní.“ Je to Boží spôsob ako konať!

Vstala a odišla pre svoju peňaženku, zatiaľ som vzal košík na dobrovoľný príspevok a počkal, nech sa vráti späť. Keď sa vrátila, otočil som sa jej chrbtom, lebo som nechcel vidieť, čo do košíka vloží.

No povzbudil som ju, aby dala príspevok a ona to urobila. Keď bol čas na bohoslužbu, povedal som: „Chcem aby si tvoja slepá matka zastala do prvej rady, budeme sa modliť.“ Matka hneď poslúchla. Otočil som sa k žene a povedal som jej: „Ty budeš stáť za ňou.“ Potom som sa začal modliť. V ten večer som skladal ruky na takmer šesťsto ľudí, vrátane jej matky. Pokarhal som ducha slepoty.

Jej oči sa neotvorili hneď. V niektorých situáciách uzdravenie príde okamžite, v tú istú chvíľu, zatiaľ čo v iných sa to stáva postupne. V duchu som vedel, že ju Boh uzdravil.

„Matka,“ povedal som, „urobíš to, čo ti poviem?“ „Urobím všetko, čo mi povieš, aby som urobila, brat Schambach,“ odpovedala. Aké rozdielne boli tieto dve ženy!

„Chcem, aby si dnes večer odišla domov, pritom hovoriac nič iné okrem tejto vety: „Ďakujem Ti, Ježiš, že si mi dal normálny zrak.“ Pokračuj ďakovať, až kým nezaspíš. Zobudíš sa s dokonalým zrakom.“

„Urobím to!“ vykrikla radostne schádzajúc z javiska, kým hovorila: „Diabol, ty si klamár! Ja už nie som slepá. Vďaka!“

„Urobím to!“ vykrikla radostne schádzajúc z javiska, kým hovorila: „Diabol, ty si klamár! Ja už nie som slepá. Vďaka!“

„Urobím to!“ vykrikla radostne schádzajúc z javiska, kým hovorila: „Diabol, ty si klamár! Ja už nie som slepá. Vďaka!“

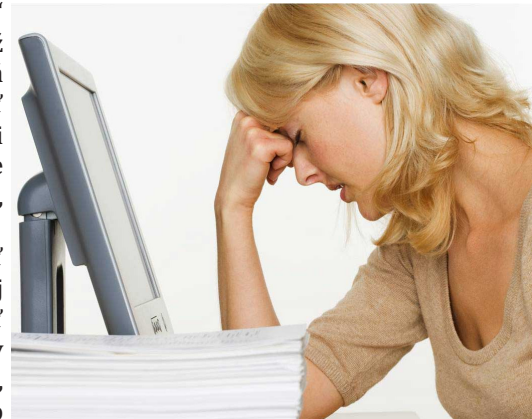
„Urobím to!“ vykrikla radostne schádzajúc z javiska, kým hovorila: „Diabol, ty si klamár! Ja už nie som slepá. Vďaka!“

„Urobím to!“ vykrikla radostne schádzajúc z javiska, kým hovorila: „Diabol, ty si klamár! Ja už nie som slepá. Vďaka!“

„Urobím to!“ vykrikla radostne schádzajúc z javiska, kým hovorila: „Diabol, ty si klamár! Ja už nie som slepá. Vďaka!“

„Urobím to!“ vykrikla radostne schádzajúc z javiska, kým hovorila: „Diabol, ty si klamár! Ja už nie som slepá. Vďaka!“

„Urobím to!“ vykrikla radostne schádzajúc z javiska, kým hovorila: „Diabol, ty si klamár! Ja už nie som slepá. Vďaka!“

som Ježišovi za normálny zrak.“

„Len napred! Ďakuj Mu cestou domov!“

Matka odišla a prišiel čas, aby som slúžil dcére. Aj na ňu som položil ruky a krátko som sa pomodlil: „Hospodine, neviem ako to vykonáš, ale viem, že vykonáš.“

Neviem ako uzdravuje ľudí, ale viem, že ich uzdravuje, a preto som prosil: „Prosím ťa, urob zázrak a zaplať jej dlh.“ Žene som povedal: „Pozri sa na mňa! V mene Ježiša Krista, rozkazujem ti, aby si odišla domov a rozbalila cestovné tašky.“

„Ako si vedel, že som sa už zbalila?“ čudovala sa.

„Na základe toho, čo si povedala, čudujem sa, že si sa ešte neodťahovala.“

„Polovica mojich vecí je už v bratovom dome,“ priznala sa.

„Vezmi si ich späť,“ povedal som. „Zostávaš tam, kde si!“

Bolo to v nedeľu večer. V pondelok večer som stál za kazateľnicou, pripravený kázať. Zrazu som počul hrozný buchot. Dvere zhromaždenia sa otvorili a dnu vošla žena, za ktorú som sa včera večer modlil. Vlastne nevošla, ale sa plavila do miestnosti. Zdalo sa, ako by sa vznášala vo vzduchu! Po niekoľkých sekundách sa ocitla pred javiskom. „Pamätáš si ma, brat Schambach?“

„Pravdaže si ťa pamätám. A nenechám si ujsť príležitosť, na základe tvojho príkladu, mať výbornú kázeň. Dovoľ, nech sa ťa opýtam, prečo si včera nevošla do miestnosti týmto spôsobom?“

Musel som sa jej to opýtať, pretože my sme tí, ktorí dovoľme, aby ťažkosti prišli do nášho života.

„Dnes večer si sem prišla so zdvihnutou hlavou. Vždy máš takto prichádzať na bohoslužby, bez ohľadu na ťažkosti, ktorými práve prechádzaš. Božie Slovo hovorí: „Vojdite do jeho brán s oslavou, do jeho dvorán s chválou! Oslavujte ho, dobrorečte jeho menu“ (Žalm 100: 4). Stačí, aby som sa na teba iba pozrel a chápem, že Boh niečo urobil. Pod a porozprávaj nám, čo sa stalo!“

Vyšla na javisko a povedala:

„Dnes ráno ma zobudila vôňa kávy, vyprážanej slaniny a domácich koláčov. Posadila som sa na posteľ a niekoľko okamihov vnímala tie krásne vône, no potom som si obliekla župan a ponáhľala som sa do kuchyne. Tam stála moja matka a chystala raňajky. Brat Schambach, ona bola slepá šesťnásť rokov!“

„Matka, čo to robíš?“

opýtala sa dcéra a matka odpovedala: „Brat Schambach mi povedal, že sa zobudím s dokonalým zrakom, a mal pravdu! Ty si mne chystala raňajky plných šesťnásť rokov. Teraz som sa rozhodla, že ja tebe pripravím tie najlepšie raňajky, aké si kedy mala.“

„Neraňajkovali sme,“ pokračovala dcéra, „už o ôsmej ráno sme mali službu uctievania. O desiatej hodine mal prísť policajt. Pozrela som sa do neba a povedala: „Bože, ak si dokázal otvoriť matkine oči, dokážeš zaplatiť aj naše nájomné. Nemusíš sa ponáhľať, zostali ešte dve celé hodiny.“ To sa volá viera. Nevie, či by som ja dokázal také niečo povedať, keď by mi zostali iba dve hodiny, ale keď Boh urobí pre teba jeden zázrak, môžeš Mu veriť aj ohľadom druhého. O pol deviatej zazvonil poštár. „Možno sa práve teraz stane zázrak,“ myslala si dcéra. Poštár jej dal šesť listov, ktoré hneď otvorila. Vieš si predstaviť, ako sa otvárajú listy, keď očakávaš, že v nich nájdeš peniaze? Avšak v obálkach

neboli peniaze, ale účty! Také typické pre diabla, však? Práve teraz, keď jej viera bola taká silná, keď verila, že Boh jej dá peniaze, dostala štyri ďalšie účty. Predsa, ona ich iba položila na stôl a povedala: „Hospodine, keď budeš platiť nájomné, prosím ťa, postaraj sa aj o tieto účty!“

Bola deväta hodina. Zazvonil telefón. Dcéra zdvihla slúchadlo a počula neznámy ženský hlas. Bola to žena, na ktorú si vôbec nedokázala spomenúť.

„Mali by ste si ma pamätať,“ povedala. „Vlastne, pred štrnástimi rokmi som si od vás vypožičala peniaze.“

„Ó, áno! Teraz si pamätám!“ radostne vykrikla moja známa. Neočakávala, že sa jej tie peniaze niekedy zase vrátia.

Ženský hlas pokračoval: „Viem, že ste si mysleli, že ten dlh vám nikdy nevrátim. No, včera večer niečo mnou mocne otriaslo!“

Vyrozprávala jej ako bola na nákupe v Chicagu, a ako ju zrazu zaplavila obrovská sila, ktorá ju jednoducho odstrčila do ulice State. Tam sa nachádzalo stredisko známej kresťanskej služby Pacific Garden Mission. Billy Sunday tam prijal spasenie. Sám som tam bol veľakrát. Služba je tam aj dnes veľmi aktívna a ľudia z ulice State neustále prijímajú spasenie. Žena, ktorá dlhovala peniaze, nikdy predtým nebola na kresťanských bohoslužbách. Svätý Duch ju pritiahol do veľkej miestnosti a posadil do poslednej rady. Na konci kázne, vyznelo kazateľovo pozvanie k spaseniu. Vstala zo svojho sedadla! Presne tá rovnaká sila, ktorá ju priviedla do miestnosti, teraz ju odvieďa ku javisku. Prijďúc napred, padla na svoje kolená a prijala Ježiša do svojho srdca.

Čo sa mňa týka, je to najlepšia časť príbehu. Ale, to nie je všetko! Kým kľáčala pred kazateľnicou, prijala aj druhé požehnanie – počula Boží hlas. Hospodin jej povedal: „Pamätáš si ženu, ktorá ti pred štrnástimi rokmi požičala peniaze?“

„Áno, Pane, pamätám,“ odpovedala.

„Chcem, aby si jej tie peniaze vrátila.“

„Dobre, Pane,“ odpovedala. „Zistím, kde býva a zašlem jej šek.“ „Neposielaj jej šek, potrebuje hotovosť. Chcem, aby si jej dlh zaplatila so šesťpercentným úrokom, ktorý sa bude vzťahovať na každý rok dlhu.“

Boh je spravodlivý, však?

„Ale, Pane, neviem ako ju môžem nájsť!“

Vtedy jej Boh povedal telefónne číslo matky a dcéry. On vie aj tvoje telefónne číslo! Vie do kedy musíš vykonať určité veci. Ešte jej povedal: „Tie peniaze musíš odovzdať do desiatej hodine ráno.“

Včas ráno zavolať matke a dcére. Dcéra odišla do bytu známej, vzala peniaze a podarilo sa jej vrátiť sa domov niekoľko minút pred desiatou. Pri dverách na ňu čakal policajt. Vošli do bytu a dcéra na stôl položila peniaze, ktoré mala zaplatiť za posledné štyri mesiace. K tomu ešte pridala peniaze pre nasledovné štyri mesiace. Keď to policajt videl, zničil požiadavku na vystažovanie!

Keď skončila, opýtal som sa: „Či nie si šťastná, že si verila Bohu?“

Haleluja! Ty nemáš žiadny problém. Všetko, čo potrebuješ, je viera v Boha!

Návrat k Bohu

IVAN PANKOVIČ

Svedectvo mladého muža, ktorého Boh priviedol späť k sebe, hoci Mu on z vlastnej vôle obrátil chrbát a odišiel od Neho. Je toto článok nie o človeku, ale o Bohu, ktorý je bohatý v milosti a je v podstate láska. On pre ľudí poslal svojho jednorodeného Syna, „aby prišiel hľadať a spasit', čo bolo zahynulo“. (pozri Lukáš 19:10)

Vyrastal som vo veriacej rodine. Moji rodičia sú kresťania, ako i veľká časť môjho bližšieho a ďalšieho príbuzenstva. Od malička som chodil do spoločného zhromaždenia, učili ma, ako sa mám modliť, ako chváliť Pána. Napriek tomu, že som to všetko vedel a robil som tieto veci, predsa som odišiel od Boha. Mal som vtedy asi 17 rokov. Myslel som si, že tento život mi ponúka viac, ako som v tej chvíli mal. Myslel som si, že to nie je opravdový a plný život, aký som dovtedy žil. V mojom srdci sa zrodila otázka: Prečo by som chodil do zhromaždenia, keď moji priatelia nechodia a majú sa celkom super, v živote sa im darí? Chcel som byť ako oni. Žili si ako sa im zachcelo, nemali žiadne pravidlá, čo sa smie a čo sa nesmie.

V tom čase Boh a cirkev pre mňa nemali žiadny zmysel. A ani som si to neuvedomil a už som bol vo svete. Robil som to, čo robili ostatní. Skúsil som mnoho vecí, ktoré svet ponúkal, ale všetko to bolo prázdne a aj ďalej som bol nespokojný. Prežil som ľudský hnev, nepravosť a sklamanie vo všetkom. Potom som sa utiahol do svojho vnútra a bojoval som sám so sebou. Prišla depresia a zlé myšlienky. Myslel som si o sebe, že som najmúdrejší na svete a začal som nenávidieť ľudí, svojich blížnych a teda stratil som priateľov. Potom som začal nenávidieť aj Boha. No vždy som rozmýšľal o tom, prečo som vlastne na svete? Čo je zmysel života? A ak Boh jestvuje, tak prečo ma vlastne stvoril?

Roky sa míňali, život bežal ďalej, každý deň rovnaká rozprávka – vstávať do práce a potom domov. A asi najhoršie mi bolo, keď som prišiel domov a videl som, že som sám. Bol som agresívny, stále nahnevaný, nenávidel som, keď moji rodičia počúvali kresťanskú hudbu. U nás doma býva vždy Biblia otvorená a môj otec ju vždy číta. Mne to nedávalo zmysel, veď to bola len obyčajná kniha.

A potom prišlo napomenutie od Boha, a bolo to jedno z mnohých, ktorými ma Boh povolával k sebe. Jednej noci sa mi sníval sen, ako sa u mňa v práci stalo nešťastie a ja som pri ňom mal zahynúť, ale skôr ako sa

to stalo, som začal volať k Bohu: „Nie, Bože, nie je môj čas, ešte nie som pripravený, aby som zomrel!“ V tých dňoch som neprestajne rozmýšľal o tom sne a nedalo mi to pokoj. Prečo som vo sne volal k Bohu o pomoc, keď Ho nenávidím?

Práve v tom období som dostal povolanie, aby som sa zapísal na biblickú školu a navzdory tomu, že som ešte nebol odhodlaný veriť všetkému, rozhodol som sa, že začnem meniť svoj život. Začal som viac čítať Bibliu a na biblickej škole mi v tom pomohli, aby som Božiemu Slovu lepšie porozumel. Ale aj ďalej to bola pre mňa iba teória. Zoznámil som sa s veriacimi mladými ľuďmi a vtedy to už začalo byť omnoho ľahšie a cítil som sa lepšie. Jeden večer ma povolali na modlitby do zhromaždenia. Šiel som s myšlienkou, že sa pomodlíme a potom budeme mať spoločenstvo. Ale keď sme si kľakli v modlitbe, povedal som si, že sa pokúsím aj ja naozaj modliť a nech sa stane, čo sa stane. Začal som si pýtať odpustenie pre svoje hriechy a plakal som ako nikdy pred tým. Prestal som rozmýšľať o tom, že sa ostatní možno pozerajú na mňa. A pocítil som pokoj, ako keby mi zo srdca bol odvalený kameň. Je to predivný pocit. Od toho dňa, Boh má v mojom živote prvé miesto.

Dnes mám mnoho priateľov, ktorých milujem. Mám krásnu manželku, ktorú mi Boh daroval. A nadovšetko, môj život nadobudol zmysel a ním je Boh!

Mojim priáním je, aby toto moje svedectvo bolo všetkým na požehnanie a aby pomohlo zvlášť mladým ľuďom, aby sa nevzdialovali od Boha. Tiež, aby nebrali to, čo im tento svet ponúka, pretože v tom nie je žiadny zmysel. Jedine Boh dáva životu zmysel.

„A vďaka Bohu za Jeho dar, ktorý sa nedá vypovedať.“
2.Korintským 9:15

Pripravila: Jana Zorjanová

Otče náš, ktorý si v nebesiach

Modlitba, ktorú poznáme ako „Otče náš“ sa v evanjeliách spomína dvakrát. A to v evanjeliu podľa Matúša v 6. kapitole a v evanjeliu podľa Lukáša v 11. kapitole. V Markovom evanjeliu Ježiš Kristus vyučuje o modlitbe a poukazuje na to, že modlitba k Bohu má byť na osobnej úrovni, teda, keď sa osamote modlíme v našej komôrke. Na rozdiel od modlitby s nesprávnym motívom, keď chce človek využiť modlitbu na to, aby prijal slávu od ľudí. Potom nasleduje časť, kde Ježiš hovorí o tom, čo ešte je dôležité, keď sme v našej komôrke a tiež, aby sme nehovorili mnoho, aby sme neopakovali stále to isté a mysleli si, že pre našu mnohovravnosť naše modlitby budú vyslyšané. Náš nebeský Otec vie, čo potrebujeme, skôr ako Ho prosíme. A potom Ježiš Kristus dáva príklad a je to tá modlitba, ktorú sme nazvali „Otče náš“. Táto modlitba nám nie je daná ako jediný spôsob, akým sa máme modliť, ale skôr nám môže poslúžiť ako vzor a práve preto si túto modlitbu rozdelíme na časti, aby sme mohli hlbšie porozumieť významu, ktorý obsahujú.

A Ježiš povedal: „Vy sa teda takto modlite: Otče náš, ktorý si v nebesiach.“

Ako prvé si hneď všimneme slovo Otec. To naznačuje, že nášho Boha ako Stvoriteľa všetkého viditeľného a neviditeľného, môžeme nazvať svojim Otcom. V liste Rimanom v 8. kapitole píše: „Lebo všetci, ktorých Duch Boží vedie, sú synovia Boží. Neprijali ste predsa ducha otroctva, aby ste sa zase báli, ale prijali ste ducha synovstva, ktorým voláme: Abba Otče. A ten istý Duch spolu s naším duchom osvedčuje, že sme Božie deti.“ Teda z Jeho milosti, ako dobrý a milostivý Otec, nás prijal späť do svojej rodiny. A nielenže nás prijal späť, ale má veľkú radosť, že sme sa navrátili k Nemu. To môžeme vidieť v známom príbehu o márnotratom synovi, akú mal otec radosť z toho, že sa mu jeho syn vrátil späť. Otec povedal: „Veselme sa, lebo tento môj syn bol mŕtvy a ožil, bol stratený a našiel sa.“

Môžeme si taktiež všimnúť, že Ježiš nezačal modlitbu slovami „Otče môj“, ale „Otče náš“, teda v množnom čísle. A tým naznačuje bratské srdce, kde sa modlitba odosiela v duchu jednoty a spoločenstva Božích detí, keď každý jeden brat alebo sestra praje všetkým ostatným bratom a sestram práve to, čo praje sebe.

Slovo Otec na začiatku tejto modlitby nám naznačuje dve základné myšlienky, ktoré sú základom modlitby. Ako prvé, naznačuje tú jemnú a rešpektujúcu lásku, ktorú máme mať k Bohu, práve takú, akú majú malé deti voči svojmu otcovi. Druhá myšlienka je tá, že by sme mali mať tú silnú dôveru v Boha, v jeho Otcovskú lásku, aby sme sa v každej situácii mohli spoľahnúť na Neho s takou dôverou, ktorú majú deti vo svojho otca. Takže na začiatku je položený základ, na ktorom sa buduje modlitba a ten základ je, že neprichádzame pred nášho Boha ako cudzinci alebo otroci.

Prichádzame ako synovia a dcéry, ktorí prichádzajú s úctou v pokore a v poslušnosti a v úplnosti podriadení Jeho vedeniu a Jeho ochrane.

V nasledovnej časti modlitby sú použité slová, „ktorý si v nebesiach“. Židia často používali tieto slová, takže im nebolo neznáme to, čo Pán Ježiš týmito slovami myslel. Keď pouvažujeme nad touto časťou modlitby, môžeme z týchto slov si uvedomiť nasledovné:

- Po prvé, môžeme si uvedomiť Božiu všadeprítomnosť, o čom hovorí verš z 1. knihy Kráľovej v 8. kapitole, kde Šalamún povedal, „Hľa, nebesia a nebesia nebies tá neobsiachnu.“
- Po druhé, môžeme vnímať Jeho majestát a vládu, ktorú má nad týmto svetom. Môžeme to vidieť v 2. knihe Kronikej v 20. kapitole, kde Jozafát povedal, „Ty si Bohom na nebi a vládcom nad všetkými kráľovstvami národov.“
- Po tretie, uvedomujeme si Jeho silu a moc, ktorú vlastní, a Božie slovo hovorí, že Jozafát taktiež hovorí Bohu, „V ruke máš moc a silu a nikto sa nemôže postaviť proti Tebe.“
- Po štvrté, rozumieme Jeho vševedúcnosť, môžeme si pozrieť v 11. Žalme, kde píše: „Hospodin na nebesiach má svoj trón. Jeho oči hľadajú, Jeho pohľad skúma ľudských synov.“
- Týmto slovami, ktoré naznačujú miesto prebývania nášho Pána, taktiež vnímame Jeho čistotu a svätosť. V 5. knihe Mojžišovej v 26. kapitole Božie slovo hovorí: „Zhliadni zo svojho svätého príbytku, z nebies.“ Takže vidíme, že aj miesto, kde prebýva Boh, je sväté tak, ako je On svätý.

Najdôležitejšie je uvedomiť si, že máme voľný prístup k nebeskému Otcovi a On je tým najlepším otcom, ktorý nás chce viesť tou najlepšou cestou, ktorú pre nás pripravil. Je jediným dokonalým vzorom otcovskej lásky a preto je potrebné sa na Neho prizrieť, aby tuzemský otec mohol byť pre svoje deti oknom, cez ktoré budú môcť vidieť Boha. A keď vyrastú, budú mať správne vnímanie tej Božej otcovskej lásky a tak lepšie pochopia Jeho charakter a budú Ho poznať takého, aký On skutočne je.

Mat. 7:9-11 „Alebo či je medzi vami človek, ktorý by dal synovi kameň, keď si prosí chleba? A keď si prosí rybu, či mu podá hada? Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať svojim deťom dobré dary, o čo skôr dá dobré veci váš Otec nebeský tým, čo Ho prosia!“

1. Ján. 3:1 „Pozrite, akú lásku dal nám Otec, aby sme sa volali Božimi deťmi; a nimi sme.“

Vladimír Struhár

Výchova detí

Poslušnosť rodičom je predvýchovou k poslušnosti voči Bohu. Deti sa tak vychovávajú, aby potom poslúchali Božiu vôľu a vedenie Ducha, nie z vonkajších nátlakov, ale z vlastnej potreby, chcenia a svedomitosti.

Už sme spomenuli, že Boh zariadil poriadok v rodine tak, že dieťa má proste poslúchať príkazy rodičov. Keď si čítame text listu ap. Pavla Efežanom 6:1: „Deti, poslúchajte svojich rodičov v Pánovi, lebo to je spravodlivé!“, môžeme predpokladať, že aj tu Pavel myslel, že sú to rodičia, ktorí sú v Pánovi, sú citliví na Jeho vôľu, a že nepresadzujú svoju vôľu využívajúc pritom príkaz, že deti majú absolútne poslúchať ich príkazy aj vtedy, keď tieto nie sú správne. My vychádzame z predpokladu, že každý rodič očakáva poslušnosť dieťaťa len vtedy, keď je jeho príkaz správny a založený na Božej vôli. No dieťa nemá zvažovať a hodnotiť rozhodnutia rodičov a poslúchať len tie, ktoré ono samo uzná za správne. Poslušnosť detí voči rodičom je Bohom ustanovené preto, aby bolo ochránené od mnohých svojich hlúpostí, nevedomostí a svojvôle, ktoré potom môžu spôsobiť zlé následky v jeho budúcom živote.

Teda, je potrebné, aby sa rodičia snažili vždy, v každom ohľade byť slušní, čestní a féroví, spravodliví a plní nežnej lásky k dieťaťu. Iste, mnohokrát rozhodnú aj nesprávne, alebo dieťaťu dajú nejasné pokyny. Ak sa tak stane, rodičia si to majú priznať a majú sa opraviť. Netreba váhať s uznaním vlastnej chyby a ospravedlnením sa. Nemusia sa obávať, že to umenší ich autoritu. Naopak, ich autorita bude pevnejšia a stálejšia, ak budú tak čestní a spravodliví, ako to žiadajú od detí.

Trest nesmienuarušiť dôstojnosť dieťaťa a nikdy ho nesmie ponížiť

Rodičovská autorita nie je ich vlastnou. Je daná od Boha. Boh vybavil rodičov tou autoritou, pred ktorou sa musia deti pokoriť. Aj rodičia aj deti si musia byť vedomí, že aj za poslušnosť, prípadne neposlušnosť, aj za správne alebo nesprávne príkazy sa budú zodpovedať Bohu, ktorý je tou najvyššou autoritou aj rodiny.

Poslušnosť rodičom je predvýchovou k

poslušnosti voči Bohu. Deti sa tak vychovávajú, aby potom poslúchali Božiu vôľu a vedenie Ducha, nie z vonkajších nátlakov, ale z vlastnej potreby, chcenia a svedomitosti.

Keď hovoríme o poslušnosti detí, spomeňme aj dva druhy neposlušnosti. Musíme rozlišovať neúmyselnú, nevinnú, detinskú neposlušnosť od úmyselnej, premyslenej neposlušnosti. Pokým dieťa vyrastá, potrebuje priestor na objavovanie, učenie, skúšanie všetkého toho, čo patrí k dospievaniu, a,

Deti, poslúchajte svojich rodičov v Pánovi, lebo to je spravodlivé

pravda, aj robenie chýb. Tie chyby môžu spočívať aj v tom, že dieťa zabudne vykonať svoje povinnosti. Alebo rozleje mlieko, šťavu, rozbije šálku, zašpiní si šaty. Alebo pre neskúsenosť a nevedomosť vpadne do problémov so svojimi priateľmi a ono sa v tom našlo nevinné... Také veci sa deťom prihodí a nesmieme ich považovať za úmyselnú neposlušnosť alebo zlomyseľnosť. Dieťa sa iba učí, snaží sa v situáciách vynájsť čo najlepšie, a nie vždy sa mu to darí.

Úmyselná neposlušnosť je už iná vec: Rodič postavil hranicu a dieťa ju úmyselne a vzdorovite prekračuje. Je to boj: Kto zvíťazí? Kto má viac odvahy? Kto je tu hlavný? Takúto neposlušnosť rodič nesmie tolerovať a umenšovať jej závažnosť, lebo je to hrubý priestupok a je to hriech. Ten rozdiel medzi úmyselnou a neúmyselnou neposlušnosťou musí zistiť rodič sám.

Pri úmyselnej neposlušnosti rodič musí konať tak, že postaví hranicu, aby dieťa vedelo, čo sa od neho očakáva a čo nie. Keď prekročí tú hranicu, je čas pristúpiť ku trestu. Tresty uložené deťom môžu byť v rôznych formách, ako čo sú dočasné zábrany stretávať sa s priateľmi, používať mobil, internet, mladším deťom sa môže odňať obľúbená hračka, atď. Sú to tresty zväčša odložené a plánované.

No sú situácie, keď sa trest nemá odkladať. Napríklad, keď dieťa svojmu rodičovi drsne

odpovedá: „Nebudem!“ alebo „Čuš“ a podobné, vtedy je čas na momentálnu reakciu a uložiť trest. Nie je to čas na vysvetľovanie, že sa to nesmie, ved' to nie je pekné a tak... Rodič vtedy nemá odkladať trest do príchodu druhého rodiča. Trest ukladá hneď. Lebo, ak svoje tvrdohlavé dieťa rodič neusvedčí hneď, ono si nájde nové spôsoby, ktorými bude štváť rodiča aj nad'alej. Keď sa jedná o treste, je potrebné vedieť, že trest treba vykonávať vždy súkromne, nikdy nie verejne, zvlášť nie pred inými deťmi. Trest nesmie narušiť dôstojnosť dieťaťa a nikdy ho nesmie ponížiť.

Boh poveril rodičov, aby sa vo výchove detí riadili tromi základnými pokynmi, a to sú: Výuka, káranie a láska. Je to trojdielny model viditeľný v liste ap. Pavla Židom

v kapitole 12, 5. až 7. verš: „A zabudli ste na povzbudenie, ktoré sa vám prihovára ako synom: Syn môj, nepohrdaj Pánovou výchovou, ani neklesaj keď ťa karhá, lebo koho Pán miluje, toho prísne vychováva a trestá každého, koho prijíma za syna. Vytrvajte v tom, čo slúži na výchovu, lebo Boh s vami zaobchádza ako so synmi. A ktorého syna otec nevychováva prísne?“ Tento model je vzorom pre všetkých kresťanských rodičov.

V Knihe Prísloví 22. kapitole a 6. verši si čítame: „Vyučuj mládenca podľa spôsobu jeho cesty, potom aj keď zostarne, neuchýli sa od nej!“

Výuka detí sa začína základným poučovaním o správaní sa pri stole, správaní sa k iným deťom a dospelým, o osobnej hygiene a inom. Trpezlivo a láskavo treba deti učiť tomu, čo sa od nich očakáva.

Dieťa potrebuje presne vedieť, čo od neho chceme

Dieťa potrebuje presne vedieť, čo od neho chceme. Ale rodič mu musí pomôcť požadované i splniť. Nemôže očakávať od dieťaťa usilovnosť a šikovnosť, ak ho predtým riadne nepoučil. Nestačí iba dať pokyny alebo rozkazať, musí mu ukázať, ako ísť na vec. Čas a námaha takto vynaložená sa nakoniec určite oplatí, treba mať len veľkú trpezlivosť. Rodič nesmie byť lenivý na výuku svojho dieťaťa.

Už celkom malé dieťa môžeme zacvičovať určitým výkonom v dome, pravdaže, primerane jeho veku.

Napríklad, upratať hračky pred spaním, zložiť si pyžamko ráno, keď vstane, učesať bračeka... Nie je cieľom učiť deti práci, aby sme ho využívali, lebo sa nám nechce – cieľom je, aby sa v dieťati rozvinuli dobré pracovné návyky. Zistené je, že kde sú budované dobré pracovné návyky, tam je zároveň znížená kriminalita mladistvých. Mladí, ktorí mali príliš veľa voľného času a nemali nijaké záväzky a zodpovednosti, sa častejšie dostávajú do rozporu so zákonom.

Teda, zodpovednosti a svedomitosti sa deti učia zaoberaním sa nejakou užitočnou prácou. Aj temperament sa krotí tým, že sa dieťa musí sústrediť a je zaneprázdnené. Po tom, ako prekoná prvotnú nechúť, dieťa má nakoniec dobrý pocit z vykonanej práce. Preto je potrebné, aby rodičia svoje deti učili a zacvičovali a ony potom budú rady pracovať. A keď raz v živote pred nich budú postavené veľké úlohy, zvládnu ich bez väčších problémov.

Tiež, úlohou rodičov je pomôcť svojmu dieťaťu odhaliť jeho špecifickosť, pomôcť mu objaviť, čím by, podľa Božieho plánu malo byť a čo by malo robiť. Nestačí dieťa zacvičiť iba do všeobecných životných pravd a spôsobov, ale

Úlohou rodičov je pomôcť svojmu dieťaťu odhaliť jeho špecifickosť

pomôcť mu i k jeho štýlu života, zvláštneho iba pre neho. O tomto sa rodičia musia modliť a majú sa podriaďovať riadeniu Svätého Ducha.

Rodičia sa nemajú snažiť uskutočniť vo svojich deťoch svoje predstavy a plány. Nemajú nútiť deti, aby povahovo boli takými, akí kedysi boli oni. Ani nemajú nútiť dieťa, aby sa profesijne vzdelávalo v tom odbore, po ktorom kedysi oni túžili, alebo v ktorom oni neuspeli. Ak má dieťa celkom iné dary a talent, treba mu dovoliť, aby si samo zvolilo školu a povolanie, ktoré samo chce. Rodičia si vždy musia klásť otázku, či jednájú správne s týmto dieťaťom a či ich napomínanie a vyučovanie pomáha k príprave pre jeho špecifickú cestu životom.

Anna Andrášiková

Blíži sa hukot veľkého dažďa

1. Kráľov 18:44 “A stalo sa po siedme, že povedal: Hľa, obláčik ako dlaň vystupuje od mora. Vtedy mu riekol: Id’ hore, povedz Achabovi: Zapriahni do voza a sídi dolu, aby ťa nezadržal dážď.”

V tejto dobe je známa aktuálna realita: Srbsko je štát, z ktorého odchádza prevažná časť ľudí. Kto žije v tomto štáte vie, že sa Srbsko nachádza v ekonomickom a zvlášť duchovnom suchu. Mnohí mi povedali: „Choď preč, kým si mladý, je tu zle, je ťažko...” Slovo Božie však hovorí: „...povedzte spravodlivému, že bude dobre.” Možno si si pomyslel: „Bude nám dobre, keď prídeme do neba...” Áno a amen, tam bude dokonale a plaču viac nebude, ale verím, že je dôvod, prečo sa ty a ja nachádzame v tomto štáte práve teraz.

Keď bolo sucho v Izraeli za času kráľa Achaba, Boh zavrel nebesia a bolo sucho. Nebolo ani rosy ani dažďa. Rieky vyschli. Vládlo sucho a hlad. Boh povedal Eliášovi, že dá dážď na zem. Môžeme si všimnúť, že nepršalo hneď, ale to bolo zaslúbenie Božie dané Eliášovi. Keď čítame 18. kapitolu 1. Kráľov vidíme, čo všetko robil Eliáš, kým dážď nezostúpil na zem. Eliáš sa išiel ukázať Achabovi, zhromaždil Izraela, opravil oltár Hospodinov, privolať oheň z neba, porazil bálových prorokov, a okrem toho, musel očakávať s vierou na zaslúbený dážď.

Matúš 6:33 hovorí: „Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a to všetko vám bude pridané.” Tento štát, aj popri veľkých dažďoch, ktoré máme, je duchovne suchý. Je čas privolať kráľovstvo Božie do tohto štátu. Čas privolať dážď Svätého Ducha do tejto oblasti.

Všetko ostatné bude pridané. Je zaslúbenie v 2. Par. 7:13, 14 „Keby som zavrel nebesia, a nebolo by dažďa, a keby som rozkázal kobyľkám, aby požrali úrody zeme, a keby som poslal mor na svoj ľud, a keby sa zohnul, a tak sa pokoril moj ľud, nad ktorým je vzývané moje meno, a keby sa modlili a hľadali by moju tvár a odvrátili sa od svojich zlých ciest, ja vyslyším z nebies, odpustím ich hriech a uzdravím ich zem.”

Možno budeš musieť urobiť niektoré veci ako Eliáš. Možno budeš musieť zhromaždiť veriacich ľudí okolo seba a opraviť oltár Hospodinovi. Možno budeš musieť privolať duchovný oheň z neba, aby sa zmenila situácia v tvojom prostredí, meste, štáte, aby ľudia nenasledovali „bálových prorokov”, ale aby celým srdcom hľadali Boha. Možno budeš musieť zohnúť svoju hlavu medzi svoje kolena ako Eliáš, aby si nehľadel a nepočul vôkol seba veci, ktoré by mohli naškodiť zaslúbeniu, ktoré Boh vložil do tvojho vnútra. Povolávam ťa, aby si práve teraz, kdekoľvek sa nachádzaš, kým čítaš tento článok, pozdvihol oči k nebesiam a volal spolu so mnou k Bohu pre Srbsko. Boh má dobré plány pre tento štát a pre ľudí, ktorí tu žijú. Blíži sa hukot veľkého dažďa do našej krajiny. Je vidieť obláčok malý ako dlaň človekovu. Vidíš ho? Priprav sa pre dážď.

David Mámojka

Všetko je možné veriacemu!

Začiatok starostí je koniec viery. Začiatok viery je koniec starostiam. Pre vieru neexistujú prekážky. Viera nepozná žiadnu prekážku. Ak sa rozhodneme veriť Božiemu slovu, že Pán Ježiš Kristus na kríži zaplatil za každú oblasť nášho života, vtedy za vieru Božiu, ktorá je v nás, nieto prekážky. Keď prosíme vo viere, v Boží čas, podľa Jeho kalendára, to sa stane! Keď sa modlíme, viera vždy prijíma odpoveď teraz, nádej je za budúcnosť a má stanovený cieľ v budúcnosti. Viera však prijíma odpoveď teraz, v prítomnosti, už to máme. Ona nás vedie do naplnenia tej nádeje a dotedy však musíme byť vytrvalí. Preto sa snažme, aby to, čo sme si stanovili, bolo podľa Božieho slova a stane sa podľa našej viery. Prečítajte si, čo Ježiš povedal v Matúšovi 21:22 „a všetko, za čokoľvek by ste veriac prosili na modlitbe, dostanete.” a v Markovi 11:24 „Preto vám hovorím: Všetko, za čokoľvek modliac sa prosíte, verte, že dostanete, a bude vám.” a 9:23b „Všetko je možné veriacemu!” Nech Vás Boh bohate požehná a zvlášť Vašu vytrvalosť v duchovných bojoch a v celkovom naplnení Božej vôle pre Váš život.

Shalom.

Igor Etemović

Posadí sa ako tavič a čistič striebra

Skupinka žien študovala knihu Malachiáša. Keď študovali tretiu kapitolu, prišli k tretiemu veršu, v ktorom píše: „Posadí sa ako tavič a čistič striebra...“ Tento verš bol pre ženy ako hlavolam a rozmýšľali, čo tieto slová vlastne hovoria o Božom charaktere. A tak sa jedna z nich ponúkla, že niečo zistí o procese čistenia striebra a na ďalšom stretnutí skupinky im o tom porozpráva.

V ten týždeň táto žena zavolała striebrotepcovi a dohodla si s ním stretnutie, aby ho pozorovala pri práci. Nepovedala mu nič o tom, prečo sa o jeho prácu zaujíma, iba toľko, že ju zaujíma proces čistenia striebra. Ako tak striebrotepca pozorovala, videla, ako držal kus striebra nad ohňom, aby ho zohrial. Vysvetlil jej, že pri čistení striebra ho treba držať uprostred ohňa, tam, kde sú plamene najhorúcejšie, aby sa všetka nečistota spálila.

Žena rozmýšľala o tom, že Boh nás takto drží v ohni,

a potom si spomenula na ten verš: „Posadí sa ako tavič a čistič striebra...“ A tak sa opýtala striebrotepca, či naozaj musí sedieť a držať to striebro po celý čas, kým sa čistí. Muž odpovedal: „Samozrejme. A nielen to. Musím ho držať a nespustím z neho oči po celý čas, kým je v ohni. Keby som to striebro nechal v plameňoch čo aj len o chvíľu dlhšie, ako treba, zničilo by sa.“

Dáma na chvíľu stíchla, a potom sa striebrotepca opýtala: „A ako viete, kedy je to striebro už úplne čisté?“ On sa usmial a odpovedal: „No, to je ľahké – predsa vtedy, keď sa v ňom vidím ako v zrkadle.“

Ak sa dnes cítiš ako uprostred ohňa, pamätaj, že ťa drží Božia ruka. On z teba nespúšťa oči. Nedovolí, aby sa tvoj život zničil a bude ťa strážiť a držať, až kým sa v tebe neuvidí.

Zdroj: Internet

Pripravil: Darko Širka

Stačí iba otvoriť oči

Jeden starý muž sedával každý deň vo svojom hojdacom kresle. Pripútaný na toto jediné miesto si sľuboval, že sa odtiaľ nepohne, kým neuvidí Boha. Raz uvidel malé dievčatko na druhej strane ulice. Jej lopta sa zakotúlala do záhrady starého muža. Pribehla si po loptu, pozrela sa na muža a povedala: „Vidím Vás každý deň, hojdať sa v kresle a pozerat' do neznáma. Na čo stále hľadíte?“ „Ach, moje drahé dieťa, si ešte príliš malá na to, aby si pochopila,“ odvetil muž. „Možno,“ súhlasilo dievčatko, „ale moja mama mi vždy hovorí, že keď mi niečo vrta v hlave, mám to povedať, že mi niekto poradí.“ „Milé dieťa, nie som si istý, či mi dokážeš pomôcť,“ zamrmlal starý muž.

„Možno, že to nedokážem, ale možno Vám pomôže už to, že Vás vypočujem.“ „Dobre, poviem Ti to, hľadám Boha.“ „So všetkou úctou pán Starý muž, hojdáte sa dopredu a dozadu na svojom kresle a hľadáte Boha?“ opýtala sa nedôverčivo. „Áno, prečo nie? Pred smrťou potrebujem uveriť, že Boh naozaj existuje. Chcem, aby mi zoslal nejaké znamenie,“ odpovedal pokojne muž. „Znamenie?“ zopakovalo dievčatko a pokračovalo, „Boh

Vám predsa dáva znamenie zakaždým, keď sa nadýchnete, keď zacítite vôňu kvetov, keď počúvate spev vtákov, keď sa narodí dieťa, Boh Vám dáva znamenie, keď sa smejete i plačete, keď cítite ako Vám z očí padajú slzy. Je to znamenie vo Vašom srdci, aby ste ľúbili a objímali. Boh Vám posielal svoje znamenie po vetre a po dúhe a po všetkých ročných obdobiach. Všetky znamenia sú tu a vy im stále neveríte? Boh je vo Vás i vo mne. Netreba ho hľadať, pretože je tu s nami po celý čas. Mama mi hovorí, že ak hľadám niečo veľké a neskutočné, iste som zabudla otvoriť oči, pretože uvidieť Boha znamená uvidieť jednoduché veci.“ Dievčatko podišlo k mužovi a položilo svoje detské rúčky na jeho srdce a ticho mu pošepkala: „Pane, Boh je tu a nie tam,“ pritom ukázala prstom na nebo, „hľadajte Ho vo svojom srdci, zrkadle svojej duše.“

Pobrala sa preč, krížom cez ulicu a zakričala: „Mama mi vždy hovorí, ak hľadáš niečo úžasné a neskutočné, iste si zabudla otvoriť oči.“

Zdroj: Internet

Pripravila: Tatjana Pintírová

Cez ťažkosti k radosti

Tatiana Pintírová

Boh nám nedal ducha bojzlivosti, ale ducha moci. Kdekoľvek sa nachádzaš a s čímkoľvek zápasíš, Boh je s tebou. Nikdy ťa neopustí ani nezanechá. To sú Jeho slová. Sľub, ktorý ti dal a ktorý dodrží.

Prednedávnom mi kamarátka napísala správu, že sa necíti najlepšie. Niežby ju niečo bolelo, ale duchovne sa cítila slabá. Diabol ju okrádal o pokoj a veľmi prefikane vymýšľal spôsoby, ako ju zaneprázdniť každodennými starosťami. Tak sa snažil z nej vyčerpať aj tú poslednú silu a chuť pestovať svoj vzťah s Bohom. Práve vtedy, keď sa ich vzťah stáva silnejším a keď ju Boh chce viesť hlbšie do svojej radosti, diabol ju ťahá späť a chce ju viesť do ťažkostí.

Diabol nám nedopraje milosť. V jeho záujme je vynaložiť všetko svoje úsilie, aby nás od nej odlúčil. Obchádza okolo nás a čaká na správnu príležitosť, aby nám uškodil. Diabol je skutočný. Nikdy nespí. Vždy je triezvy a trpezlivo bdeje nad nami. Je veľmi taktický. Neustále nám našepkáva, že sme slabí, neschopní, že nás zničí a tak navždy zvíťazí nad nami. Nemá k nám žiadny súcit. Jeho zmysel spočíva v tom, aby uškodil a zničil zakaždým, keď sa mu naskytne príležitosť.

Občas sa sťažujeme, keď sa nám nedarí, keď sa veci nedejú podľa našich predstáv. Tiež keď nemáme kontrolu nad situáciou a keď sa cítime, že sa všetka ťarcha problémov

zvalila na naše plecia. Zlá známka z písomnej práce a veľa učiva, ktoré nezvládaš, presťahovanie rodiny do inej krajiny bez toho, aby sa rodičia opýtali ako sa ty ohľadne toho cítiš, neschopnosť prispôbiť sa novému prostrediu, súboj s rodičmi,

depresia, bojzlivosť, konflikty s priateľmi, komplex menejcennosti... Zúfame až natoľko, že si dovoľme obviňovať Boha, že také niečo vôbec dovoľuje. Všade vôkol seba vnímame iba to zlé a cítime sa ako v putách ťažkosti. Neraz zvykneme povedať: „Boh ma pokúša.“ Avšak Boh nikdy nikoho nepokúša na zlé. Ako kresťanom, prenasledovanie by nám nemalo byť niečo nezvyčajné a niečo, čo nás zakaždým prekvapí. Ťažkosti sú kresťanovou každodennosťou. Sám Boh povedal: „Posielam vás ako ovce medzi vlkov; všetci vás budú nenávidieť pre moje meno;

budete prenasledovaní a budete mať súženie; všetkým budete utláčaní a tiesnení; budú vás zotročovať, vyžierať a biť vás do tváre.“ No, nielen ťažkosť, ale aj radosť je kresťanovou každodennosťou. Boh takisto povedal: „V súžení buďte trpezliví; toto terajšie ľahké bremeno súženia získa vám nesmiernu hojnosť večnej slávy; nestrácajte dôveru, musíte byť vytrvalí a kto vytrvá do konca, bude spasený; dúfajte, ja som premohol svet.“

Diabol nemá moc, aby nás porazil. On je už vopred porazený. Nemá zbraň, ktorou by nás premohol, lebo ho Boh zbavil zbrane. Diabol je toho vedomý a preto veľmi takticky bojuje proti nám. Jeho úmysel je, aby nás zastrašil. Pritom, my sme tí, ktorí spolu s Bohom môžeme nad ním zvíťaziť. S Bohom vo všetkom slávne víťazíme – to nám zaslubuje Jeho Slovo. Duch, ktorý je v nás je väčší od každej ťažkosti, ktorou nás diabol chce zastrašiť. Máme Božiu autoritu a Jeho meno, ktorého vyslovením je každá ťažkosť porazená. Nedajte sa zastrašiť protivníkovi, nepodľahnite jeho taktike. Boh nám nedal ducha bojzlivosti, ale ducha moci. Kdekoľvek sa nachádzaš a s čímkoľvek zápasíš, Boh je s tebou. Nikdy ťa neopustí ani nezanechá. To sú Jeho slová. Sľub, ktorý ti dal a ktorý dodrží.

Bez ohľadu na ťažkosť, musíme sa vzoprieť pevní vo viere a byť poslušní Bohu. Ťažkosť nepríde len tak náhodou do nášho života. Boh nás ňou chce vychovať k duchovnej vyspelosti. Každá prekážka a každý boj spôsobuje trpezlivosť, vďačnosť, sebaovládanie, poslušnosť a pokoru – všetky vlastnosti, ktoré si Boh cení. Každá skúška, na ktorú nadídeme, spôsobuje vytrvalosť a Božie slovo hovorí, že je blahoslavený ten, ktorý vytrváva v pokušení. Dokonca, ťažkosť by mala byť našou radosťou, lebo ďakujúc nej, Boh nás zdokonaľuje, upevňuje a postaví na pevný základ, kde diabol nebude mať prístup, aby nám uškodil. Vedie nás k duchovnej zrelosti.

Boh nechce, aby sme dúfali sami v seba. Sami nikdy nedokážeme poraziť diabla. Len ten, kto svoj pohľad upriami na Neho, vydrží každú prekážku a skúšku. Milosť je tá, ktorá je našou najväčšou zbraňou proti nepriateľovým silám a ona nám postačí. Sám Boh nám ju ponúka: „Dost máš na mojej milosti, lebo moja moc sa v slabosti dokonáva“ (2. List Korintským 12:9). Preto, keď sa ti zdá, že ťa ťažkosti príliš obťažujú a diabol premáha, neboj sa. Pamätaj, diabol je porazený, nemá moc, aby ťa zničil. V Kristovi máme autoritu nad všetkým, čo je proti nám. Nejestvuje ťažkosť, ktorú by sme s Bohom neprekonali. Evanjelium podľa Jána 16:20-22 hovorí: „Vy budete zarmútení, ale váš zármutok sa premení na radosť. A nik vám nevezme vašu radosť.“

Keď sa vánok mení na vejavicu

Píše sa rok 2013. Jarný vánok pofukuje v Títeli. Kým na dvore sestra Kristína hrá na gitare, prinášam si stoličku a už aj sa pripájam piesňou To je moja žiadosť, vzdávať Ti česť. Jednoduchá pieseň odznieva. Povšimlo si to nebo? Určite! Povšimol si to ešte niekto? Je čas obedu a preto odkladáme gitaru a spevník. O chvíľu niekto stojí vo dvore. Vyzerá byť zmätená. Hovorí: „Neviem, prečo som tu vlastne. Nepoznám vás. Prešla som pomimo a počula pieseň. Niečo zvláštne sa stávalo so mnou, až som zoskočila z bicykla. Počúvala som. Odišla som domov. Niečo ma nútilo vrátiť sa späť. Prepáčte.“ My sa zvedavo pozeráme na ženu, ktorá s nejakou dávkou strachu a hanby stojí naprostred dvora. „Podťe, dajte si s nami obed,“ niekto hovorí. Súhlasila. Sedíme za stolom. Srdce nám zrýchlene bije, kým sa snažíme byť spontánne. „Cítim sa, akoby som vás poznala sto rokov. Prijemne sa cítim.“ Opätujeme komunikáciu úsmevom. Je po obede a Sofia, ako sme neskôr zistili, že sa volá, vyjadruje žiadosť, aby sme znova spievali tú pieseň, ktorá hovorí:

To je moja žiadosť, vzdávať Ti česť.

Pane, celým srdcom ja chválim Ťa.

Všetko, čo je vo mne, nech slávi Ťa

a všetko, čo ja mám, Pane, to si Ty.

Odišla s Novou zmluvou v ruke a mojím číslom zapísaným na prednej strane. Volali sme si a posielali sme si navzájom správy, v ktorých sa dal cítiť záujem o Ježiša. Vždy som písala ako ju Ježiš miluje. Ako má o ňu záujem. Ako zomrel práve za ňu, aby mohla žiť.

Jedného dňa sme ju povolali, aby sa zúčastnila bohoslužieb v Zreňanine, s čím ona nadšene súhlasila. Počas bohoslužieb mi šepkala: „Je tu cítiť nejakú energiu. Vy všetci ju máte. Ja ju nemám.“ Dni sa míňali a s nimi aj kredit na mobilnom telefóne. Vždy som jej písala to isté a vždy ma trápila rovnaká vec: „Toto nestačí. Čo môžem urobiť? Pane, Ty si otvoril dvere. Chcem vojsť s Tvojím evanjeliom do konca a úplne. Výsledok má byť zachránený život, nie iba povzbudzovaný.“

Dni sa míňali a my sme strácali kontakt. Trápilo ma, že som niečo začala a nedokončila. Ponúkala som jej Ježiša, ale som bola ďaleko. Cítila som sa z toho zle. Cítila som sa, že nerobím dost.

Píše sa rok 2015. Vejavica v Pivnici. Kým si robím domáce práce, prišla mi správa: „Anna, Sofia sa vydala za kresťana z Nového Sadu. Navštevujú náš zbor.“ Srdce mi zrýchlene bije. Cítim radosť, ktorá sa mieša s neverou. Je to možné? Ale ako? Čo sa stalo? Kedy? Pane, Ty si neodolateľný!

Zázračne sme obnovili kontakt. Sofiin manžel mi píše: „Sofia ťa nezabudla. Často hovorí o tebe. Tu je Nová zmluva s tvojím číslom. Chceme sa stretnúť s tebou.“ Vnútro sa mi chveje, kým premýšľam o Božej milosti. Milosť ju dovedla v ten deň do toho dvora.

Milosť jej nedala cúvnuť. Milosť ju držala po celý čas. My môžeme urobiť máličko a Boh v prospech svojej slávy vystrie svoju mocnú ruku záchrany. On mal záujem v ten deň práve o túto ženu. Ona bola stredobodom Jeho priazne a pozornosti. A dodnes je tomu tak. On sám si stačí, ale je taký dobrý, že chce, aby sme sa cítili časťou Jeho tímu, aby sme sa cítili užitoční. Zdá sa nám, že nerobíme dost' a niekedy iba to málo Boh žiada od nás. Niekedy je to dost'. Niekedy chceme zachraňovať svet, robíme si plány a predstavy a vlastne stačí vzdávať česť Ježišovi. Povšimne si to nebo a povšimne si to ešte niekto.

Keď celým srdcom slávime Kráľa kráľov a slúžime Jemu, povšimne si to nebo a povšimne si to ešte niekto. Keď celým srdcom slávime Kráľa kráľov a slúžime Jemu, zachraňujú sa životy. Keď celým srdcom slávime Kráľa kráľov a slúžime Jemu, vánok Ducha sa mení na duchovnú vejavicu!

Píše sa večnosť. Sofia stojí pred trónom, kým vzdáva česť Ježišovi.

Víťazstvo nad strachom

Ako prekonať strach a uvoľniť božie dary? nedokážeš povedať „nie“, ak na teba niekto nalieha? bojíš sa konfrontácie? uprednostíš kompromis? rozhoduješ sa tak, aby si sa zapáčil druhým? dovoľuješ druhým, aby ovládali tvoj život?

Ak si na niektorú z týchto otázok odpovedal áno, tak Víťazstvo na strachom je určené práve pre teba. Táto kniha nie je iba pre tých, ktorí trpia nejakou fóbiou. Je pre každého z nás, pretože do určitej miery so strachom zápasíme všetci. Občas sa dostávame do situácií, kedy potrebujeme odhaliť zastrašovanie a zlomiť jeho moc. Je najvyšší čas, aby si sa dostal z osídien strachu a prekonal jeho následky, ako sú depresia, beznádej a zmätok.

Čo človek považuje za bezvýznamné,
Boh používa na vykonanie nemožného

Žeň sa vpred

Nehemiáš bol Žid, ktorý žil časoch, keď bol Izrael v zajatí. Niekoľko rokov predtým prišli Babylončania a úplne zničili Jeruzalem. Väčšinu z jeho obyvateľov buď zabili, alebo vzali do zajatia. Múry zničil oheň, mesto bolo v rozvalinách.

Boh vložil do Nehemiášovho srdca túžbu vrátiť sa do Jeruzalema a znovu vystavať múry aj mesto. Nehemiáš slúžil cudziemu panovníkovi verne a získal si jeho priazeň. Kráľ mu preto dovolil odísť a naplniť to, čo bolo na jeho srdci. Nehemiáš okamžite odišiel do Jeruzalema, zhromaždil zvyšok Izraela a povzbudzoval ich obnoviť všetko, čo nepriateľ zničil.

Čelili nesmiernemu odporu. Traja miestni úradníci: Sanballat, Tobiáš a Gešem nechceli, aby boli múry znovu vybudované. Stávali sa proti izraelskej prosperite. Zaumienili si, že Nehemiáša a zvyšok Božieho ľudu zastavia. Kuli rôzne plány, ako ich zastrašiť.

Nehemiáš popisuje reakciu týchto troch mužov na to, čo má v úmysle, takto: „Posmievali sa nám a pohrdali nami“ (Neh 2:19). Nielenže sa pokúšali Nehemiáša a jeho ľudí zastrašiť, ale takisto sa pokúsili ich zosmiešniť v očiach ostatných. Vysmievali sa im ponižujúcimi vyjadreniami. „Ale aj to, čo vystavia, ak príde hore líška, zborí ich kamenný múr“ (Neh 4:3).

**Čo človek považuje za bezvýznamné,
Boh používa na vykonanie nemožného**

Často sa ľudia snažia zastrašiť ťa tým, že sa ti vysmievať, alebo znevažujú to, čo robíš. Môžu to robiť priamo v tvojej prítomnosti alebo budú siať pochybnosti a posmech medzi ostatných. A možno to ani nie je človek, alebo skupina ľudí, ktorí by ti robili prieky, no môžeš bojovať so svojou vlastnou myslou, ktorá je bombardovaná otázkami typu: „Čo si pomyslia ľudia? Vysmejú ma? Zlyhám?“

Za takýchto okolností je dôležité pamätať si, čo nám Boh prikázal, aby sme urobili, a nezabúdať, že „slabé u sveta si vyvolil Boh, aby zahanbil to, čo je silné“ (1 Kor 1:27). Čo človek považuje za bezvýznamné, Boh používa na

vykonanie nemožného. A vtedy mu patrí všetka sláva!

Nehemiáš sa postil a modlil tak dlho, kým nenadobudol myseľ Pánovu. Potom bolo pre neho jednoduché vzdorovať nepriateľom. „Boh nebies je to, ktorý nám dá, aby sa nám to podarilo, a my, jeho služobníci, vstaneme a vystavíme. Ale vy nemáte dielu ani práva ani pamiatky v Jeruzaleme“ (Neh 2:20).

Keď si nepriatelia uvedomili, že Nehemiáša nedokážu zastaviť a Izraelci napredovali vo svojej práci, rozpálili sa hnevom. Už sa viac nesmiali, pretože už to nebolo smiešne. Namiesto toho plánovali, že celý projekt ohrozia tým, že budú bojovať proti Jeruzalemu a spôsobia v ňom zmätok (Neh 7-8).

Ďalšou zo zbraní zastrašovania je hnev. Bude proti tebe použitý, aby ťa zastavil alebo odradil od tvojho cieľa. V tomto hneve môžu mať svoj pôvod otvorené vyhrážky -

**Boh dal tlkot Vášmu srdcu.
Zvážte, pre koho bije Vaše srdce?**

alebo je to len v náznakoch. Je to veľmi efektívny nástroj zastrašovania. Mnoho ráz som bol svedkom toho, ako ľudia upustili od toho, o čom vedeli, že je správne, alebo od toho, čo mali urobiť, len preto, aby ostatných nerozhnevali. Urobili špeciálne ústupky, len aby zachovali falošný pokoj.

Tlak zvonku a zvnútra

Nehemiáš musel odolávať tlaku nielen zo strany bezbožných protivníkov, ale aj medzi jeho vlastnými mužmi vznikali problémy týkajúce sa podmienok, s ktorými sa všetci potýkali. Nie je nič nezvyčajné, že keď nás Boh niečím poverí, tak čelíme tlaku zvonku i zvnútra.

Nehemiášovi muži sa unavili. Bolo tam tak veľa narúčaného prachu, že im to bránilo pokračovať v práci (Neh 4:10). A bol tam aj iný problém. Jeho bohatí pracovníci finančne tlačili na rodiny, ktoré mali dlhy, účtujúc im veľké úroky z polí, ktoré obrábali (Neh 5:1-8). Toto odrádzalo mužov, ktorých rodiny trpeli nedostatkom. Tieto vnútorné problémy spôsobovali, že bolo oveľa ťažšie odolávať zastrašovaniu a tlaku zo strany nepriateľa.

Úryvok z knihy: *Víťazstvo nad strachom*
Pripravila: Zuzana Kačanská

JOHN BEVERE je kazateľom, ktorý slúži na konferenciách po celom svete. Jeho knihy boli preložené do viacerých jazykov. Na Slovensku sa stala populárnou jeho kniha *Satanova návada*. John žije s manželkou Lisou a štyrmi synmi v Orlande v USA. Lisa je autorkou knihy *Si viac, než koľko vážiš*, ktorá bola vydaná aj v slovenskom jazyku. Ich spoločný televízny program je vysielaný do 214-tich národov sveta.

A svet ich nebol hoden

Od doby, keď Kristus začal chodiť po zemi a až dodnes, stáva sa, že Jeho nasledovníci bývajú zabíjaní pre Jeho meno. Niektorí sú kameňovaní, iní sú hodení medzi hladné levy, druhí sú zase mečom zabíjaní, a to všetko trpia pre Krista. Je to ťažké, no, žiaľ, je to aj dnešná realita.

V posledných dňoch sa stalo niečo smutné v Líbyi, niečo, čo však prinieslo radosť do neba. Dvadsaťjeden mužov, ktorí žili pre Krista, boli ochotní i zomrieť pre Neho, vďaka pritom, že On prvý bol ochotný zomrieť pre nich. Teroristická organizácia ISIS uväznila týchto mužov a pred očami kamery ich všetkých zavraždila. Také udalosti akoby oživil v pamäti piesne:

„Smieť žiť pre Krista, pre Neho mrieť.

Ó, to je blaho, nad ktoré niet...

...a hodno cele opustiť svet.“

Alebo:

„Rozhodol som sa ísť za Ježišom,

Už nikdy späť, už nikdy späť...

...svet som opustil.“

Po takýchto udalostiach, ktoré sa odohrali v januári bežného roku, tieto piesne dostali celkom inú náplň.

Títo muži, čakajúc svoju istú smrť, kľáčali vyzdvihujúc Krista a zároveň čakali istú chvíľu, keď Ho uvidia tvárou tvár. Odišli, aby sa stretli so svojím Stvoriteľom. A SVET ICH NEBOL HODEN.

Premýšľajúc o nich, uvažoval som o tom, ako to pociťovali matky, ktorým synovia boli zavraždení pre Krista? Čo na to povie rodina? Ako sa o tom zmienia bratia a sestry? A čo predsa cirkev? Snažil som sa získať dôveryhodné informácie a prišiel som na to, že na tejto zemi je ešte mnoho takých, ktorých svet nie je hoden. Je mnoho takých, ktorí žijú pre Neho. Kým politici celého sveta hľadajú hlavného vinníka nešťastia, pozrime sa na slová rodičov, bratov a cirkví, do ktorých zavraždení patrili. Sestra zavraždeného brata: „Budem sa modliť a postiť pre vrahov, aby ich Pán osvietil svojou milosťou. Je to mocnejšia zbraň ako tá, ktorou oni bojujú.“ Manželka zavraždeného: „Teším sa, že môj manžel nezaprel Kristov kríž.“ Matka zavraždených synov: „Chcela by som teroristom povedať, že sa modlím, aby sa Pán dotkol ich srdc a

odpustil im. Neželám si, aby zostali v tme a tak odišli do pekla. Nech Pán osvieti ich cestu. To jediné si želám. Prišla po nás správa, že aj náš syn bol zavraždený, ale Pán bol s nami a priniesol útechu.“

Brat zavraždeného vyhlásil: „Vďaka Bohu, že môj brat zostal verný a nezaprel to, čomu verí. Pred smrťou zvolal: „Môj Pán Ježiš Kristus!“ Sme vďační, že dodržali vernosť a vyznávali Krista do poslednej chvíle.“

Ďalšia matka vyslovila nasledovné slová: „Naša viera má základ v odpúšťaní. Pán nás tým spôsobom spasil, že nám odpustil. Chcem, aby ľudia, ktorí zavraždili našich synov, prišli k poznaniu pravdy.“

A SVET ICH NEBOL HODEN.

Zatiaľ čo politici hľadajú vinníka, cirkev hľadá Toho, ktorý odpúšťa.

Zatiaľ čo je väčšina zronená žiaľom, cirkev má útechu. Zatiaľ čo sú mnohí smutní, blízki sa radujú, lebo majú nádej, čo nezahanbuje.

Pastor jedného zboru povedal: „Chcem povedať diablove, nech sa nenazdá, že má autoritu, iba pretože zabil našich spolubratov. Krv Ježiša Krista je viac, ako všetko ostatné.“

A som presvedčený, že takých ľudí svet nie je hoden. Kým dnes čítame takéto krásne časopisy a užívame si pokoj a Kristovu prítomnosť v našich životoch, Ježiš kladie otázku: „Nežiadam, aby ste pre mňa zomreli, avšak, ste ochotní pre mňa žiť?“

A SVET ICH NEBOL HODEN.

Dan Tomášik

Tlačené a hudobné vydania

BILL JOHNSON Posilni sa v Bohu!

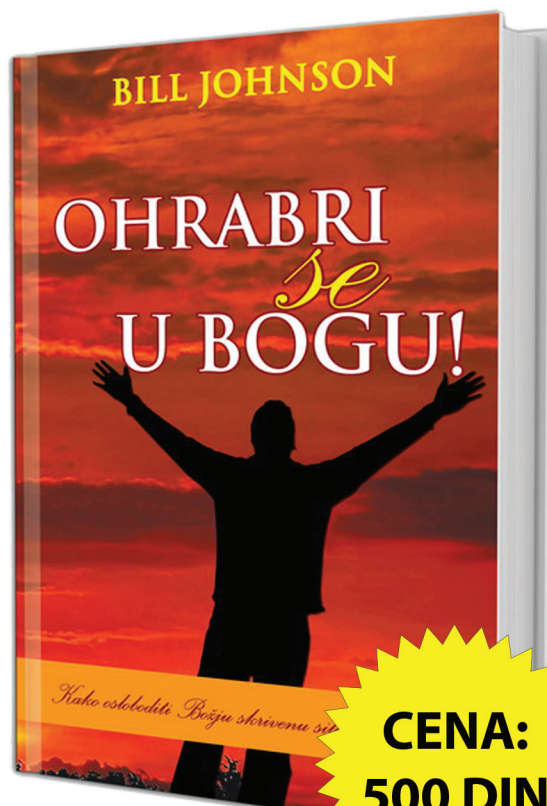
140 strán, B5 formát, chorvátsky jazyk, tvrdá väzba

Bez ohľadu na to, akými ťažkými okolnosťami prechádzate, táto kniha Vám pomôže dosiahnuť Božie zaopatrenie. – Dr Mahesh Chavda

JE ČAS BYŤ SILNÝ A ODVÁŽNY

Súčasný kresťan čelí situáciám, o ktorých sa pred pedesiatimi, tridsiatimi, ba dokonca dvadsiatimi rokmi, nič nevedelo. Na to, aby sme dosiahli víťazstvo a stáli v pokroku, potrebujeme sa naučiť: Posilniť sa v Bohu! (v anglickom znení Strengthen yourself in the Lord!)

Ako môžete „všetko považovať za radosť“, keď čelíte zmätkom v domácnosti, na robote alebo v rodine? Autor Bill Johnson nám hovorí na základe Biblie a osobnej skúsenosti. Dokážete byť silní, keď zoberiete kľúče na posilnenie seba samého - hľadiac do úspešnej budúcnosti a nehladiac pritom na neúspechy z minulosti.

FRANJO A ANA ANIĆOVCI

Stijena u pustinji

Audio CD | 10 pjesni

CENA: 300 DIN

Objednajte si na adrese:

ZDRUŽENIE PRE PROPAGÁCIU KREŠŤANSKÝCH HODNÔT „MANNA“
KULPIN 21472, Radnička br. 23, SRBIJA Tel/Fax: + 381 21 22 86 988

E - mail: manna.casopis@gmail.com | web adresa: www.manna.org.rs

